

JAN LILLEBY

Det hender fra tid til annen at jeg får dette sitatet fra Jesus slengt imot meg i diskusjoner – brukt på en slik måte at motparten mener å fortelle meg at Jesu komme til jord som en konge som skal regjere fra Jerusalem,

ikke er riktig.

«Nei, han sa jo at Guds rike ikke kommer slik at en kan se det med øynene, men det er inne i oss...ikke sant?» Luk. 17, 20-21.

Sorry – men her er det helt feil. Jesus talte ikke om sitt komme til jord i direkte form her. Men han sa dette til folket i en gitt situasjon (fariseerne som spurte ham ut) for at de skulle forstå at han ikke kunne være konge for dem med mindre de først tok ham til hjertet og trodde på ham! Kongerikets sak er en trossak, en hjertets tro og underkastelse innfor Jesus Messias. Noe fariseerne ikke ville!

Med andre ord, i denne fasen i bibelhistorien (Herrens første komme) var det Guds vilje at folket/nasjonen Israel måtte omvende seg og tro Jesu ord. Når de så hadde omvendt seg og latt seg døpe, så skulle kongeriket i Israel bli en realitet og Jesus skulle regjere fra tempelberget på 'Davids trone'. Se Peters to taler i Apg. 2 og 3 kap. Himmelen skal huse Jesus, sa Peter, inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av. I vers 19 i Apg. 3 ser vi at Jesu komme loves i samme stund som Israel har omvendt seg til Kristus... 'for at husvalesens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den Messias som forut er utkåret for

dere, Jesus'. Peters to taler har aldri hatt noen ting med menighetens anliggender å gjøre, slik en ofte hører fra for eksempel pinsebevegelsens predikanter. Andre trossamfunn har omtrent samme syn i akkurat dette.

Peter var apostel sammen med de andre elleve, for Israels nasjon og for kongerikets snare komme ved Israels nasjonale omvendelse. De forkynte kongerikets evangelium, som var et eksklusivt nasjonalt og privat evangelium til Guds eiendomsfolk. Apg. 1, 3 og 6 peker på et budskap som Jesus ba apostlene å gå til Israels hus med:

*«...i førti dager viste han seg for dem og talte om det som hører Guds rike til. De spurte ham og sa: Herre, er det på den tiden (når Den Hellige Ånd kommer, v.5) du vil **gjenreise riket for Israel?**»*

I engelske bibler står det «Kingdom of God» i vers 3. Det er i alle evangeliene samt i Apostelgjerningene brukt om det tusenårige kongeriket lovt av profetene, og har INTET å gjøre med himmelen der oppe.

Det evangelium vi finner i disse historiske skriftene handler bare om det jordiske kongeriket i Israel der Jesus en dag skal være konge. Dette er et særegent nasjonalt evangelium bare tilbudt Israel. De som frelses går med Jesus inn i dette kongeriket på jord. Det evangelium vi har i dag med den frie nåden, er et **internasjonalt evangelium** som innbyr alle troende til himmelen der oppe, og ikke til noe kongerike her nede. Dette evangelium begynte da Apostelgjerningene ble 'lukket' i år 60-62. Vi finner at Paulus hamrer på den stengte jødiske synagogedør i Rom og prøver til det ytterste å overbevise dem om kongeriket og Jesus som Messias. Men de omvendte seg ikke, og dette var Guds siste skanse for Israels nasjon til å få kongeriket i den omgang.

Siden – da Paulus satt i fengsel i Rom år 60-62, kom han med

et nytt evangelium, den frie nåden ved tro, som var og fremdeles er et internasjonalt åpent evangelium. Efeserbrevet samt Kolosserne er de neste to skriftene i NT, etter at Apostelgjerningene ble avsluttet med Israels fall. Dette fordi Gud nå betraktet Israel som nasjonalt frafallen da de ikke hørte på Paulus og omvendte seg. Paulus siterte som kjent ødeleggelses-dommen fra Jes. 6 imot Israel, om deres åndelige blindhet, døvhet og ulydighet. Tilbudet til landet om å få kongeriket ble midlertidig avbrutt, og i stedet kom den strenge straffen med Israels ødeleggelse i år 70 e. Kr. Påbegynt år 66 da jødene gjorde opprør mot Rom.

Bare kongerikets nasjonale jødiske evangelium taler om Jesu gjenkomst og hans herredømme som skal være ut fra Jerusalem. Det var et budskap bare til jødene og proselytter. Budskapet var frambåret til dem som en ny pakt for Israel, se Heb. 8 og 9. De lærebrev som ble skrevet i det tidsrom Apostelgjerningene forteller fra, inneholder samme perspektiv og lære om et forventet kongerike i Israel med Jesu komme dersom Israel først omvender seg nasjonalt.

Det er en ulykke og en stor feiltakelse innen kristenheten at de fleste prester, pastorer og predikanter benytter det nasjonale jødiske evangelium om kongeriket, til å prøve å tale til verden om en frelse som man egentlig bare kan finne i Paulus' internasjonale evangelium med den frie nådefrelsen til alle som tror. En av grunnene til dette er nettopp det jeg har påpekt: De anerkjenner ikke og vil ikke lære seg at alt i de fire evangeliene og i Apostelgjerningene samt i brev fra samme tidsperiode eksklusivt gjelder Israels ve og vel, nasjonalt. Det jordiske kongelige tusenårsriket i Israel ved Jesu gjenkomst.

Dette at Guds rike er fysisk, er krystallklart når vi leser engelen Gabriels budskap til jomfru Maria:

Luk. 1, 31-33 særlig: *«Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. 32: Han skal være stor*

og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, 33: og han skal være konge over Jacobs hus til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme.»

Matt. 5, 34-35 bekrefter sannheten om at Jesus skal styre Israel som konge i Jerusalem – altså et fysisk politisk teokratisk kongedømme her på jord – :

«Dere skal i det hele ikke sverge, verken ved himmelen, for den er Guds trone, eller ved jorden for den er hans fotskammel, eller ved Jerusalem – for det er den store konges (Jesus') stad.»

Her lærte vi to viktige ting i ett åndedrett:

1 – Himmelen er Guds trone, og ergo er det utelukket at Davids trone er i himmelen. Den er på Sion i Jerusalem.

2 – Jerusalem er stedet der Jesus – den store kongen – skal styre Israel ut ifra. Et fysisk kongedømme på jord. Da oppfylles den delen av Fader Vår der Herren ba, **'Komme ditt rike, skje din vilje som i himmelen så og på jorden'**.

Så dermed faller den feilaktige/naive misbruken av Bibelen der Jesus talte om at Guds rike er inne i menneskene, til jorden.

Åpenbaringsboken feier inn med fanfarer og smell, idet vi leser om etableringen av dette profeterte fysiske tusenårige kongedømme i Israel, Åp. 20, 4:

«Jeg så troner, og de (Guds tjenere) satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så deres sjeler som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrd skyld og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret (Antikrist) eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket (se Åp. 13ff) på sin panne eller hånd. Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.»

Disse martyrene kommer ut fra Den store trengselstid i

Israel og får en oppstandelse fra de døde...og blir medregenter med Jesus i Tusenårsriket. I Åp. 19 leser vi at Jesus kommer med sine enorme englehærer og tar over all makt her på jorden. Kapitlene 19 og ut er kronologiske.

Dan. 2, 44 er likeså klinkende klar på at dette kongeriket er fysisk, politisk, teokratisk – ja endog militært:

«Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges. Dette riket skal ikke bli overgitt til noe annet folk (enn Israel). Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det stå fast i evighet.»

Bruk av ordet 'Evighet' – er opprinnelig det greske ord aion, som betyr tidsperiode, tidshusholdning, altså en viss oppmålt kalenderperiode – og er ikke i betydningen uopphørlig eller evigvarende uten avbrudd.

Hvor lang tid?

Jeg har alt sitert fra Åp. 20, 4 – det blir tusen år. Dette korresponderer også med Åp. 20, 2 som viser at Satan blir bundet i avgrunnens fengsel med lenker, for ett tusen år, verken mer eller mindre. Det skal bli et fredsrrike på flere enn én måte.

Det er en mengde med uerfarne, unge ofte, Kristus troende ivrige sjeler der ute i kristenheten. Jeg treffer på dem titt og ofte. Dessverre finner man eldre også, som begår samme feil som de unge uerfarne. Det er bra at vi har nysgjerrighet i Bibelen og leser og spekulerer og prøver å finne ut av ting vi ikke helt forstår. Men i dette eksempelet som jeg ville gi med denne korte artikkelen, så må jeg si at bruken av løsrevne bibelsitat – uansett hvem som talte det – er barnslig og vitner om en uvitende naivitet, velment men helt feilplassert. Det mangler innsikt og det mangler erfaring og riktig bibelsystematikk.

Hører du til i en slik 'barne-gruppe' som farer lettvtint over Guds ord og pøser på med ureflekterte sitater og uttrykk tatt helt ut av bibelens faste sikre ramme?

Jeg har dessverre møtt nokså erfarne evangelister også, som faller ned i samme kategori og bruker Bibelen lettfeldig, uvørent, og med et barnesinn og et barns naivitet.

Her er en kort opplisting av uttrykket 'Guds rike' i Apostelgjerningene – altså det taler om det jordiske tusenårsriket i Israel, som var frelseshåpet til de troende i denne tiden, år 32 til 60-62 e. Kr. :

Apg. 1, 3 «..det som hører Guds rike til»

Apg. 1, 6 «..du vil gjenreise riket for Israel?»

Apg. 14, 22 «..vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler»

Apg. 19, 8 «..og overbeviste dem om det som hører Guds rike til»

Apg. 28, 31 «Han forkynte Guds rike og lærte om..»

Når vi så leser innimellom de ovennevnte skriftstedene – et tidsspenn på 30 år – at det står eksempelvis «Forkynte Guds nådes evangelium», «Forkynte dem evangeliet om Jesus Messias», «Lærte Guds ord blant dem» og liknende uttrykk som vitner om at apostlene forkynte, så var det ikke det internasjonale frie nådeevangeliet slik Paulus lærte fra og med Efeserbrevet, men det nasjonale jødiske evangeliet om kongeriket for Israel. Vi finner det internasjonale frie evangelium om Kristus, etter åpenbaring gitt Paulus bare i Efeserbrevet og Kolosserne. Dette er vårt evangelium og ikke budskapet om jødernes kongerike på jord! Menigheten har himmelen der oppe som frelseshåp, og ikke Tusenårsriket.

Kan vi ikke prøve å komme oss bort fra en slumpete og uvøren bibelbruk og begynne å ta inn kunnskap i Ordet på rett måte og med rett inndeling?

La meg tilslutt få anbefale deg å se **Michael Pennys** Youtube

snutt som du finner her på min webside. Der taler han mye om de samme fakta jeg alt har nevnt her, pluss litt til. Du vil bli positivt informert og oppbygd i Bibelen på en riktig måte. Videoen er på lettforståelig engelsk og med god lyd.

Av Jan Lilleby

Mine lesere vil legge merke til at jeg har lagt inn en rekke artikler og Youtube videoer, der jeg holder fram apologetisk bibelforkynnelse.

Dr. William Lane Craig, kanskje den mest framstående og respekterte apologet i vår tid, legger fram beviser av mange slag. Han gir oss trappe-trinn-forklaringer på Jesu oppstandelse fra de døde, og en rekke slående påpekinger av vitenskapelige fakta om universet og dets utrolige kompleksitet og finjusterte systemer, alt for å peke på at Gud er virkelig og at han skapte alt.

Det samme kan vel sies om **Lee Strobel**...bare at han kommer fra en ateistisk tro og livsstil, før han omvendte seg til å tro på Gud og Kristus, etter først å ha gått inn i nitidige studier av vitenskap og filosofi som peker på at det finnes en Skaper som satte alt i gang. Han var journalist og ble redaktør av Chicago Tribune, en stor avis. Dette var på tidlig åttital. Via kunnskap om hvordan vitenskapen pekte på en Skaper, Gud, så kom han endelig til tro på ham.

Og alt dette er bare helt flott, det er jo fabelaktig at man også kan – via den strevsomme omveien i studie av vitenskap, ikke minst kosmologi og DNA-vitenskap i kombinasjon, ENDELIG komme fram til at ...jo, Gud han finnes!

Men her kommer det en tankevekker – ikke for å fraråde kunnskap – men bare for å påpeke at det finnes en vei til

kontakt med Gud, uten først å ha vitenskapelig basert kunnskap: TRO, bare tro.

Hvis du eksempelvis leter opp Lee Strobels video på Youtube der han selv forklarer bakgrunnen for sin vei bort fra ateismen, «The Case For Christ» (en film om Lee Strobels dramatiske liv og omvendelse), vil vi se at det var hans kone som først fant veien til Gud og Jesus. Uten noen vitenskapelige studier...merkelig nok.

Hun ble med en venninne på kristne møter og hørte om Jesus som døde for våre synder, og at vi ved tro på ham ble gjort fri fra synd og fikk evig liv i gave.

Lee Strobels kone GIKK DEN VEIEN SOM GUD FØRST PEKER PÅ: TRO!

Dette er min måte å fortelle leseren at det ideelle for ethvert menneske er å gå direkte til TROEN på Gud og Kristus, uten først (lik tvileren Tomas!) kreve å se beviser på Gud. «*Uten at jeg får stikke fingeren i sårene til Jesus, vil jeg ikke tro*», sa Tomas.

Vi legger allikevel merke til at Tomas ikke ble nektet dette beviset. Han fikk møte Jesus etter oppstandelsen og fikk stikke fingeren inn i sårene og trodde.

Denne type tro er allikevel å regne som sekundær og ikke primær.

Hør hva Jesus sa til Tomas:

Joh. 20, 29: «*...fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror.*»

Vi forstår av dette at den som tror UTEN og først ha fysiske bevis, betegnes som spesielt salig (glad, trygg, overlykkelig) sammenlignet med han som krever bevis og så får slike bevis.

Jeg er sikker på at Tomas, selv om han var frelst i sin tro,

allikevel forsto at det var en *klanderverdig handling* å forlange slike bevis!

Men, jeg mener ikke i denne instans å si til leseren at han ikke må søke bevis/kunnskap for å kunne tro på Gud og Guds ord. Jeg mener bare å påpeke denne sannhet, at TRO alltid står øverst på pallen!

Paulus sa: «*For ved TRO VET VI at Gud skapte verden ikke av det som kan ses, men av det som ikke kan ses (som ennå ikke var til)...*». Han skapte alt fra ingenting.

Men i verden finnes det mennesker som ikke makter å ta seg til tro – uansett hvor intens eller ildfullt man forkynner for dem Guds ord og frelse. De nekter plent å tro. De kaller Bibelen for fabler. En velkjent ateist/humanetiker i Norge bruker vokabular som ikke minst avspeiler eller i allfall hentyder at det sies i et sinne, et hatefullt sinne rettet mot en Gud han ikke tror på, og har skrevet bøker om sitt syn på dette.

Hittil synes det ikke som om verken vanlig tro, eller kunnskap via vitenskapens funn kan rettlegde ham til tro på Gud.

I Bibelen finner vi omtaler av mennesker som ikke trodde, og da brukes uttrykket om at «**De ville ikke tro**». Bibelen sier ikke at de ikke *kunne* tro, nei – de ville ikke.

Hvis et menneske ikke *vil* tro, da lukker han ute alt som kan vise til at Gud finnes, og det hjelper ikke med noen ting.

Jeg håper til Gud at det ikke er slik det står til med leseren.

I vår tid, nå når endelig vitenskapen har maktet å innhente kunnskap som Bibelen alltid har inneholdt, skapelsen av universet ikke minst, så er det greit at man nå kan bruke slik kunnskap til å *avspise ateistisk sludder* om at Gud ikke

finnes og at Gud ikke har noen Sønn, Jesus, osv.

I vår tid finner man at selv hardbarkete ateister, verdensberømtheter og forfattere i tillegg, (Lee Strobel ramser opp en rekke slike i videoen) vender seg vekk fra ateismen de har fastholdt i flere desennier, og innrømmer: Det må være en Skaper som skapte universet ut av ingenting (Big-Bang). Vi tok feil!

Men husk nå: Troen står øverst på pallen, deretter kunnskap. Ved tro vet vi, sa Paulus.

Og forresten: Snart kommer jo han som sammen med Gud skapte og tilrettela universet og alle ting. Hele verden skal da få se og høre, og mange vil skamme seg over sin vantro og uhørte hatholdninger mot Gud.

Kol. 1, 16-17: «For i ham (Kristus) er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er skapt ved ham og til ham. – Han er før alle ting og alt består ved ham.»

DET ONDES PROBLEM

Av Jan Lilleby

Oftre møter man blant mange mennesker deres litt misforståtte men allikevel så klassiske spørsmål:

«Hvordan kan en god Gud tillate så mye ondt å skje i verden, kriger, katastrofer, alle slags plagsomme sykdommer, ulykker, sultekatastrofer, flomkatastrofer, vulkanutbrudd som dreper tusener, og alle slike ting?»

Det er essensen i hva man i folkelynnet nå mere bare kaller «Det ondes problem».

Ateister, humanetikere og andre bruker dette for å prøve å påvise at det ikke finnes en overordnet makt eller styring, av en eventuell Gud som er god og kunne eventuelt avverget alt dette onde i verden. Det er blitt en velbrukt kjepphest. Selv regulære troende kristne kommer i anfektelser og i tvil ved en slik problemstilling. Det finnes pastorer og prester som har gitt opp gjerningen da deres tro har strandet i håpløshet og avmakt på dette feltet. Det blir for overveldende og man orker ikke lenger å konfrontere spørsmålet.

Finnes det ingen Gud fordi man finner onde ting i verden? Er Guds eksistens ensbetydende med at da kan det ikke eksistere noe ondt parallelt med ham? Eller, som noen våger å påstå: Om Gud som påståelig er god, tillater hva som helst av ondt å plage menneskeheten, da må Gud selv være ond og ikke verdig til å bli trodd eller at vi kan stole på en slik Gud!?

Det er ingen ende på all den negative oppfinnsomhet som hentes frem for å diskreditere Gud og avskaffe ham som en virkelig eksisterende Gud.

Jeg vil påstå bestemt at Gud er virkelig og han er tvers igjennom god. Bibelens ord om Faderen lyder, 1. Joh. 4, 8-9:

«Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, (sammenhengen er her broderkjærlighet), for GUD ER KJÆRLIGHET. 9: Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbaret iblant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham.»

Med andre ord, Gud åpenbarte sin kjærlighet ved å sende en frelser som skal fri oss fra det onde...i den ytterste konsekvens: Fortapelsen i evighet, og la oss eie evig liv med ham i det himmelske.

Ikke en pådyttet kjærlighet gjennom en like pådyttet tro eller religion, men den gis enhver som vil tro Jesus Kristus som en ren gave, Ef. 2, 8:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.»

Jeg vil sitere fra en bibelforkynner som etter min mening påpeker noe av det aller viktigste vedrørende Guds karakter og godhet og hans opphøyede stilling i universet og innfor oss mennesker.

Fra [William Lane Craig](http://reasonablefaith.org), som driver nettstedet reasonablefaith.org har jeg sakset følgende. Min oversettelse fra engelsk:

«Kunnskapen om Gud er et helt uovertruffent gode. Det å kjenne Gud, kilden til uendelig godhet og kjærlighet, er et helt suverent gode uten sidestykke overhodet, og selve målet for menneskelig eksistens. Lidelsene vi møter i dette liv kan ikke engang settes opp imot det. Derfor, den som kjenner Gud, uansett hva han måtte lide av, og uansett hvor grusomme smerter han gjennomgår, kan allikevel og tross alt dette si: «Gud er god mot meg», – ganske enkelt fordi han er blitt betrodd i nåde å få kjenne Gud, et gode som ikke har sitt sidestykke overhodet!

Når man bestrider Guds eksistens med argument om at han ikke er god, så finner vi beviser om sannsynlighet for at han virkelig er god. Det er altså en altoverveiende sannsynlighet for at Gud eksisterer og at han også er god, selv om mennesker opplever lidelser mv. Sannsynligheter er avhengig av hvilken bakgrunns-info man overveier. For eksempel, la oss anta at Joe er en student ved Universitetet

i Colorado. Anta at vi er informert om at 95% av studentene der går på ski. Sett i forhold til denne opplysningen er det høyst sannsynlig at Joe går på ski han også. Men la oss da anta at vi også får info om Joe at han er blitt amputert og at 95% av studenter på universitetet med slikt handikap ikke går på ski. Plutselig har altså sannsynligheten for at Joe går på ski blitt redusert betraktelig!

På samme måte, dersom alt du vurderer som bakgrunns-info er ondskapen i verden, da er det ikke underlig at man trekker tvil om Guds eksistens og finner denne usannsynlig i relasjon til den info som er gitt. Men dette er ikke den virkelige problemstillingen. Nei, dette hviler på hvorvidt Guds eksistens er usannsynlig i relasjon til det totale bevismateriale som finnes. Jeg er overbevist om at man i vurderingen av det totale bevismateriale, finner at Guds eksistens er meget sannsynlig.

La meg nevne en rekke beviser som finnes:

A: Gud gir den beste forklaringen på hvorfor universet eksisterer i stedet for ingenting.

Har du noen gang spurt deg selv om hvorfor noe som helst eksisterer? Hvor alt kommer ifra? Ateister har på sin typiske måte sagt at universet er evig og uendelig/konstant i størrelse. Men oppdagelser innen astronomien og astrofysikk i de seneste 80 år påviser at dette er usannsynlig. I henhold til Big-Bang modellen for universet, så ble all masse og energi, fysisk rom og tid til omtrent for 13,5 milliarder år siden. Forut for dette punkt i tid/sted så eksisterte universet simpelthen ikke! Derfor så gir Big-Bang oss den modell at universet ble skapt ut fra ingenting.

Dette har blitt en pinlig affære for svorne ateister. Quentin Smith, en ateistisk filosof skriver:

«Responser fra ateister og agnostikere på denne utviklingen

har vært relativt svak, ja bortimot umerkelig. En påtatt fortieelse ser ut til å ha blitt regelen når dette emnet kommer opp hos ikke-troende.....Grunnen til denne pinlige forlegenhet blant ikke-troende er ikke vanskelig å finne. Anthony Kenny antyder dette i sine uttalelser: «En fremmer av (Big-Bang) teorien, i det minste hvis han er en ateist, må herved tro at all masse i universet kom fra ingenting og ved ingenting.»

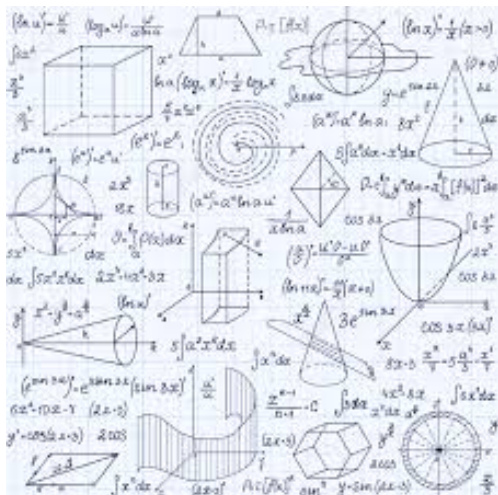
Ingen slike vanskeligheter konfronterer den kristne Guds-troende, siden Big-Bang teorien bare bekrefter det han allerede vet og alltid har trodd: At i begynnelsen skapte Gud universet. Og jeg gir det videre til deg: Hva er mest sannsynlig – at den kristne Guds-troende har rett eller at universet bare poppet opp i eksistens uten at noe forårsaket det og ut av intet?

B: Gud gir oss den beste forklaringen omkring den komplekse orden i universet.

I løpet av de siste førti år, har vitenskapen oppdaget at eksistensen av intelligent liv avhenger av en kompleks og delikat balanse i visse betingelser gitt innen Big-Bang hendelsen. Vi vet nå at universer som utelukker alle livsformer er vesentlig mer sannsynlig enn noe som innehar livsform, slik som med vårt.

Hvor mye mer sannsynlig?

Svaret er at sjansene for at universet tillater andre livsformer er så uendelig små at det er totalt uforståelig og helt umulig å illustrere ved tall. For eksempel, en forandring i tyngdekraft graden (styrken) eller av den svake atomiske kraft med bare én del ut av * 10^{100} ville ha utelukket enhver livsform i universet. Den såkalte kosmologiske konstante 'Lambda' som driver fram den inflatoriske utvidelsen av universet (tenk: Det utvider seg lik en ballong som hele tiden blåses opp i det uendelige) og

er årsaken til at den nylig oppdagete aksellerasjon av universets utvidelse/oppblåsning, er finjustert til omkring én del av

* 10^{120} . Oxford fysikeren Roger Penrose har regnet ut at oddsene for at vårt univers sitt spesielt lave entropi (entropi betyr perfektjon, likt med når brikkene i et puslespill er alle på sin plass.

Motsatt har vi kaos.) tilstand, fra hvilken våre liv er avhengig av, har oppstått bare ut av tilfeldigheter er minst så liten som én del av * $10^{10^{123}}$. Penrose kommenterer: «Jeg kan ikke engang huske å ha sett noe som helst i fysikkens nøyaktighetsgrad, ja ikke et fnugg, som tilsvarer slikt som én del av * $10^{10^{123}}$.» Det er flerfoldige antalls-mengder og konstant-faktorer som må være finjusterte om universet skulle kunne gi rom for liv. Det er ikke bare hver enkelt del av disse faktorene som må være gjennomførte i finjustering, – men selve styrkeforholdet mellom disse må også være helt og holdent finjusterte. Så usannsynlighet er multiplisert med usannsynlighet og igjen med usannsynlighet inntil våre tanker og sinn surrer rundt og rundt i helt uforståelige tallstørrelser.»

Så langt **William Lane Craig**, leder for *Talbot School of Theology* i Texas, USA. Han innehar også et professorat.

*** Forklaring av matematiske tallbilder ovenfor:** 10^{100} = De 100 i liten skrift betyr at det etter 1-tallet skal være hundre nuller. Eller eventuelt 120 nuller osv. Hvor digert og ufattelig dette 'tallet' da egentlig er, får vi en antydning på, at med bare 6 nuller har man en million. 3 nuller til og du har en milliard. Så multipliserer man opp gjennom milliarder og høyere. Tallet er ikke anvendelig i regnestykker, men bare som et bilde på størrelses-begreper. Matematikeren Milton Sirota kalte denne klumpen av tall for

en 'Googol' i 1938. Googolen med 123 i parentes, kalles en 'Exponent' – og betyr at det skal forøkes til denne verdi, selv om det i utgangspunktet er et negativt tall. Vi trenger ikke å forstå tallet – for det er ganske enkelt helt ufattbart for den menneskelige hjernen! Du finner matematiske forklaringer på www.reference.com om du vil bruke tid på det.

Interesserte kan selv lese Dr. Craigs innlegg i helhet på nettsiden www.reasonablefaith.org.

I vår verden er det slik stelt – og dette observerer vi hver eneste dag – at godt og ondt går side om side. De følges ad.

Et ektepar får en sønn, og de jubler og fryder seg over dette miraklet. De beundrer og koser og nesten dyrker samværet med deres barn. De gir alt for at gutten skal vokse opp og bli et sterkt godt menneske til fryd for alle. Men en dag da gutten er i tenårene, kommer han uheldigvis bort i narkotika. Han blir en rusavhengig, og familieidyllen blir ødelagt og gleden som før hersket, glir brutalt over til tragedie og vonde episoder. Politiet kommer inn i bildet, for den rusa tenåringen begikk et kniv-ran og havner i fengsel.

Var det Gud som sørget for at det gikk slik med gutten? Tok Gud gleden og familieidyllen ifra dem og lot med vilje narkorus ødelegge ham? Nei, på ingen måte. Gud blander seg ikke inn i private liv slik. Heller ikke skapte Gud menneskeheten som roboter, ferdig programmert til bare å utføre det Gud ønsker.

Det ondes problem oppstod innen menneskeheten idet Adam og Eva falt i synd og begynte å dra Guds ord til dem i tvil. De hørte på fristeren, Satan. Dette har vi alle nedarvet fra Adam, og ingen kan redde seg fra denne skjevheten og karakter-knekken som følger.

Men Gud – gjennom at vi tror Jesus Kristus – skal ved ham

føre oss sammen med seg selv i det himmelske, og alt av ond karakter har da fått en slutt. Men her i livet på jorden må vi gå igjennom dagene i både solskinn og regnvær, sorg og glede, vinning og tap, hverdagsslit og jobb, fri og ferie og lek. Vi møter mange former for prøvelser og påkjenninger. Livet er slik, om ikke du har oppdaget det ennå!

Det er det rene nonsens når noen vil hevde at Gud ikke finnes, derved at ondt får slippe til i verden. Stalin lot myrde omkring 66 millioner i den gudløse ateistiske kommunismens navn mener mange historikere. Siden Gud 'tillot' Stalin å utføre en slik ugjerning, så kan det umulig finnes en Gud, – er argumenterings-føringer som gjentar seg og gjentar seg til det kjedsommelige.

Gud finnes og han redder til syvende og sist den som tror på Kristus, fra alt ondt og man arver himmelen av bare nåde. Evangeliet i all sin enkelhet.

Paulus' lovprisning i Ef. 1, 3 peker mot en evig opphøyet velsignelse gitt alle dem som tror Kristus:

«Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus.»

Ved dette blir det ondes problem overkjørt og dampveivalset – dette at man har himmelen og det evige overherlige liv i vente og i sikte fordi vi tror Kristus. En dag er det blitt en virkelighet. Kol. 3, 1-4 peker sterkt på det himmelske som en overordnet faktor i en kristens liv!

Til sist, la meg si en viktig monumental sannhet: Gud har åpenbart seg selv for alle gjennom sitt skaperverk, for at ingen skal kunne unnskyldes seg og si at de ikke visste. Jeg lot Dr. Craig vise oss Guds skaperkraft og visdom ved universets enorme kompleksitet og orden, et univers mer finjustert enn det mest eksellente sveitsiske ur noen gang produsert. Nøyaktigheten i universets komplekse systemer og

galakser er så kolossal og eksakt at vår lille hjerne ikke klarer å fatte et slikt begrep.

Men vi er henvist (foreløpig) til et liv her på planeten Jorden. Selv om vi med store teleskoper og radioteknikk kan 'se' langt ut i rommet, står vi med føttene plantet på Jorden. Og her kan vi betrakte prakten i Guds synlige påtakelige skaperverk.

Om dette skriver Guds apostel Paulus i Rom. 1, 19-20 skarpe men sanne ord:

«For det en kan vite om Gud, ligger åpent for dem (ugudelige vantro mennesker, vers 18), for Gud har åpenbart det for dem. 20: For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens skapelse av. Det kjennes av hans gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning.»

Paulus åpenbarer mye av Guds vesen og karakter i sine skriv. I sine taler på misjonsreisene beskrevet i Apostelgjerningene, lar forfatteren Lukas også slippe igjennom diverse perler fra Paulus. I Apg. 14, 15-17 finner vi hans forklaring til hedning-publikumet som hadde blitt forferdet ved å se Paulus utføre et helbredelsesmirakel med en lam mann, og de trodde at Paulus var en av de greske guder som hadde steget ned fra himmelen til dem, og de ville da ofre til Paulus og Barnabas. Her sier da Paulus rett ut i sin gudsbeskrivelse at Gud er en som gjør godt mot oss:

«Hva er det dere gjør, menn? Også vi er mennesker under de samme kår som dere. Og vi forkynner dere evangeliet, at dere skal vende dere bort fra disse falske guder (Zevs og Hermes dyrkelsen i romerriket) til den levende Gud, han som gjorde himmelen og jorden og havet og alt som er i dem. 16: I tidligere slekters tid har han latt alle hedningefolkene vandre sine egne veier. 17: Men han lot seg ikke uten vitnesbyrd. Han gjorde godt (ergo, Gud er god). Fra himmelen

sendte han dere regn og fruktbare årstider, og han mettet deres hjerter med føde og glede.»

Paulus lærte at Gud er god, Gud skapte himmel og jord og alt som fyller dem, at Gud ikke bare tenker på sitt eget folk, jødene, men gjør godt mot hedninger som ikke nødvendigvis først måtte kjenne Gud. Gud var god mot dem, selv om Gud kunne være en fremmed for dem!

Jo mer man leser i Bibelen, jo mer finner man at Gud har hamlet opp med 'Det ondes Problem'. Det løses alt sammen ved at vi tror på Jesus Kristus, Guds Sønn. Slutt å syte og klage, begynn heller å tro på Jesus Kristus!

Jan Lilleby

Kan hende det er noen der ute som tenker som undertegnede...håper jeg. Jeg sjekket internett nylig – og i motsetning til da jeg hadde mine første radio-serier i Oslo 1997 – 2001, der Noas ark var ett av mange temaer, og jeg var

temmelig alene i Norge og Skandinavia å hevde et slikt syn om flommen at den var lokal og ikke global, – så er internett i dag full av nettstedet der det lokale synet blir hevdet. Deres forståelse av Bibelen holder jeg for riktig i dette med Noa og flommen.

For å ta for oss en rekke merkverdigheter verdt å notere seg, før vi åpner Bibelen:

Arken var cirka 15 meter høy og hadde tre dekk. Den var omtrent 150 meter lang. Når man trekker fra dekk-

bærebjelkene på cirka 45 cm tykkelse/høyde samt rekkverk-
høyden på det åpne dekket – og ikke å forglemme, at det
nedre dekk ikke begynte før skipssiden/skroget blir plant
der overgang mellom bunn og side er – så vil det være nær
sannsynlighet for at innvendig takhøyde ikke oversteg 3, 5
meter.

Merkverdighet nummer 1:

Hvordan kunne man da få normal
plass til giraffene, med en
gjennomsnittshøyde på 5,05
meter? De høyeste var på 5,8
meter og de minste på 4,3
meter. Hvis du tar for deg de
forskjellige bilder/tegninger

(ikke minst slikt som brukes i bl.a. søndagsskoler) – finner
man giraffer og elefanter og andre dyr stående på det
utvendige dekket...for syns skyld. Men slik foregikk det ikke
i virkeligheten. Alle dyr ble holdt inne under dekk, fordelt
på de forskjellige dekkene. De ble beskyttet mot vind og
regn og kulde. Forestill deg at giraffene men også
elefantene samt mammutene (fra Sibir) skulle være nødt til å
ligge nede i et helt år på arken?

Når det hevdes at alle verdens dyreslag, to og to, ble tatt
om bord på arken, da er det faktisk helt umulig – bevist
bare ved dette ene logistiske faktum om manglende dekk-høyde
i forhold til de store dyrene! Arken hadde ingen digre
lasterom slik våre moderne lasteskip har i dag.

Merkverdighet nummer 2:

Noa fikk bare 7 dager på å ta om bord dyrene, og seg og sin
familie.

Giraffer hadde og har fremdeles sitt naturlige habitat i
sentral Afrika, og mammutene holdt til i Sibir i Russland.
De var ikke utryddet og nedfrosset i is før i tidene etter

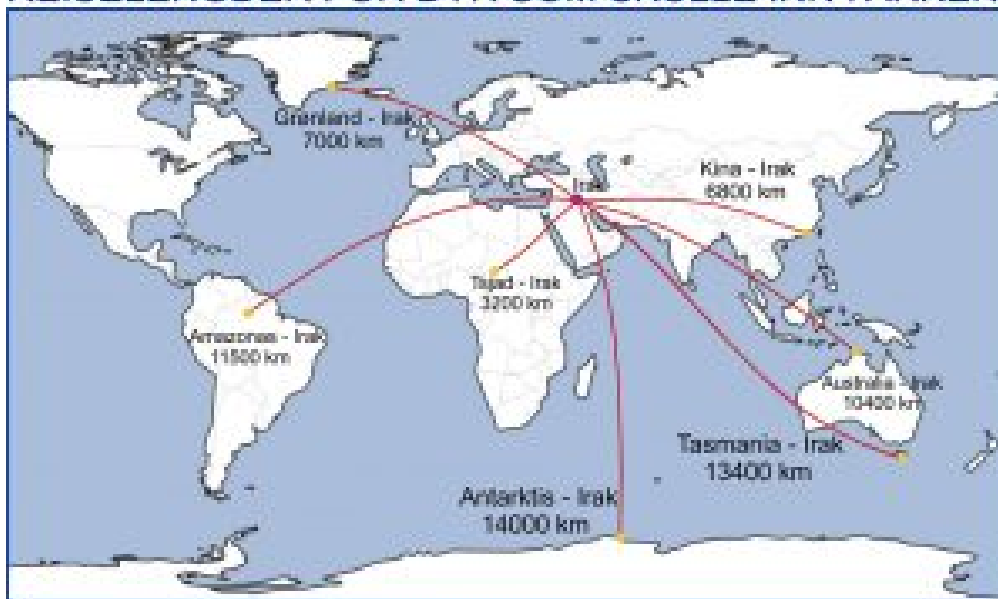
flommen.

Jaguarene i Amazonas jungelen, likeså den store Anaconda kvelerslangen og andre dyr som bare fantes og ennå finnes i Syd-Amerika, kunne ikke på noen måte rekke fram til Midt-Østen på bare 7 dager. Eller kenguruene og koalaene i Australia? Eller Pingvinene i Antarktis og Isbjørnen i Arktis? Eller den krefsende knurrende vesle sinte Tasmanske Djevel, fra Tasmania ved New Zealand? Se bildet her.

Det ville vært helt umulig å få disse langveis-farende dyrene helt fram til Midt-Østen og inn i arken på bare 7 dager. Om de så hadde fått 7 måneder, ville det gått galt: De hadde dødd av strabasene og antakelig av sult og sykdommer. Det ville vært absurd å skulle hente disse og ta dem over i en 'Arken II' over Atlanterhavet. Dette er jo helt innlysende. SJEKK UT ILLUSTRASJONEN HER, lagt inn 5.oktober:

REISELENGDER FOR DYR SOM SKULLE INN I ARKEN:

JAGUAR - 11500 Km | PINGVIN - 14000 Km | KENGURU - 10400 Km
GIRAFF - 3200 Km | PANDA - 6800 Km | TASMANSK DJEVEL - 13400 Km
POLAR BJØRN - 7000 Km | KOALA - 10400 Km | ANACONDA - 11500 Km

(Jeg beklager at illustrasjonen er noe uklar – det skyldes formatet)

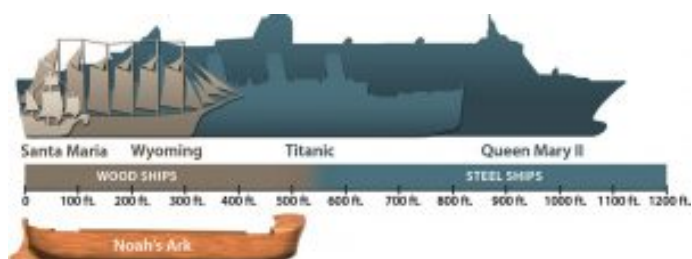
Det er jo bare å beklage at Studiebibelen (norsk) i sin tid nevnte flommen som global, og forkastet lokal løsning. Hvor var redaksjonens omtanker og evner til å beregne og ha litt fantasi midt oppe i all teologien?

Noa hadde ingen store dieseldrevne vogntog, ingen Roll-On Roll-Off lasteskip for containere og heller ingen svære Jumbo Jet laste-fly slik vi har i moderne tid.

Ikke bare var det to og to, men de rituelte rene dyr skulle tas om bord i 7 par, – vi åpner nå Bibelen i 1. Mos. 7, 2-3:

«Av alle rene dyr skal du ta deg ut syv par, han og hunn, og av dyr som ikke er rene, ett par, han og hunn. 3: Likeså av himmelens fugler sju par, han og hunn, for å holde deres slekter i live på hele jorden».

Merkverdighet nummer 3:

Dette enorme antall av dyrearter – om man tenker globalt, ville aldri kunne rommes i den relativt beskjedne arken, bare 150 meter lang. Se skala

grafikken her. Arken sammenlignet med Titanic og Queen Mary. Men tenker man riktig, altså bare dyr fra Midt-Østen, da ville dette gå bra.

Men i global tenking: Det ville ikke hjelpe om det så var at alle verdens dyr rakk fram til arken på de 7 dager Noa ble gitt. Det ville ikke på langt nær være plass til alle disse!

Merkverdighet nummer 4:

Som om ikke det ovenstående skulle være nok – umulighet på umulighet – så toppes det hele av følgende:

Hvordan skulle man kunne mate løver, tigre, leoparder, og kattedyr for øvrig? Hvor mange ekstra dyr måtte til for å gi disse kjøtt-etende rovdyr nok mat? Hva med elefantene? En elefant kan ete over 130 kg høy per dag, 90 kilo korn/frø, 40-140 kg kålrabi, gulerøtter, kål og frukt daglig, og vil utgjøre cirka 41000 kg per år for to dyr. Den asiatiske pandaen og australske koalaen og det syd amerikanske dovendyret må ha spesiell mat. Samlet Noa og hans syv familiemedlemmer inn noe til dem? Hva med hakkespettene og termitt-maurene, de som gyver løs på treverk? Disse ville jo nærmest oppleve arken som deres nye himmel, treverk i massevis...bare å forsyne seg alt en orker. Dette kunne skapt problemer for arken.

Disse merkverdighetene ovenfor, i min lille logistiske opplisting og kortfattet – peker kun på én eneste mulig løsning: Vannflommen var kun lokal, begrenset til Midtøsten ...kanskje med litt overlappning med enkelte naboland. Altså landområdet mellom Middelhavet i vest og til Den persiske Gulf i øst. Dette område gikk under betegnelsen 'Edens Land' i eldre tider. Ikke selve Edens hage, men det landstykke der hagen en gang befant seg.

Jubileerboken (som har en riktig historisk linje selv om den ikke regnes inn i Bibelens kanon) kapittel 4, 23-24 sier om dette:

«Enok ble borttrykket fra menneskenes barn og vi (englene) førte ham inn i Edens hage (Paradis i himmelen) – han skriver ned menneskenes ondskap. OG PÅ GRUNN AV DEN, LOT GUD FLOMMENS VANN KOMME OVER HELE EDENS LAND.»

En ny merkverdighet tigger om å bli påpekt nå:

Hadde flommen vært global, ville det vært komplett umulig at vannet kunne gå bort på bare dette ene året som blir nevnt i

1. Mos. 8. Her er regnestykket for å bevise det:

Vannet sank med litt over 10 cm per dag i 74 dager, som blir nevnt i 1. Mos. 7, 20 og 8, 4-5. Med en vannstand som gikk over jordens høyeste fjell (Everest/Himalaya) om vi tenker global flom, så ville det ta 87150 dager å komme ned på normal vannstand – med andre ord nesten 239 år! Konklusjon igjen: Helt umulig! Da ville både mennesker og dyr om bord for lengst vært døde og mennesket og dyrene borte for alltid!

Guds metode for å lage en begrenset lokal flom

Hvordan ble det gjort? Hvilket triks hadde Gud gjemt oppe i ermet, slik at bare de skyldige vedholdende synderne ble dømt og ikke uskyldige på jord?

Det skal jeg komme tilbake til straks.

Men først la oss ta en nærmere titt på bakgrunnen i de urolige tidene...menneskeheten hadde tillatt seg selv å synke så dypt i syndens ondskap at Gud ønsket å utrydde dem.

Men vi skal se på dette, i lys av det ofte feil oversatte ordet '**Jorden**', eller '**Verden**'. Da vil våre åndelige øyne klare opp fra det tåkelagte bildet vi har hatt, og du vil begynne å forstå.

Kort sagt – ordet '*Jorden*' slik det brukes i 1. Mos. 7, så vel som i mange andre bibeldeler, skulle heller vært oversatt til '*Landet*' eller '*Nasjonen*' – for arken stod jo i et daværende land. Vers 17 sier '*da kom vannflommen strømmende over jorden i førti dager...*'

Det er en svær forskjell på 'Hele jorden' og 'Hele landet' – ikke sant?

Jer. 34, 1 er ganske talende for hvordan man bedre kan poengtere at det er snakk om ett bestemt sted, og ikke i hele verden:

«Dette er det ord som kom til Jeremia fra Herren mens Babels konge Nebukadnesar kjempet mot Jerusalem og alle dets byer, han sammen med hele hans hær og ALLE JORDENS RIKER SOM STOD UNDER HANS HERREDØMME...»

Uttrykket 'Alle jordens riker' er her begrenset til de som 'Stod under hans herredømme'.

Ta også eksempelvis ordene til Lots døtre, etter ødeleggelsen av byen, 1. Mos. 19, 31:

«...det finnes ikke en mann her som kan gå inn til oss på all verdens (erets, Hebr.) vis...»

Vi vet at ikke alle menn i hele verden var blitt drept i ødeleggelsen, men bare de som var i Sodoma. Problemet var altså lokalt, ikke globalt.

Et annet pussig, og ofte forbigått faktum, ved alle de følge-skadene er ville hatt med en global vannflom, alle synes å ha uteglemt dette at de ekstremt lave temperaturene man har i høyder på 8000 meter eller mer, innebærer frostdøden for alle som hadde vært i en slik høyde. Arken med dens dyr og mennesker ville ha vært fortapt og forsvunnet inn i en dødens frostnatt, for alltid! Vi snakker om temperaturer på omkring minus 50-60 Celcius. Mount Everest er over 8000 meter. Men Ararat er bare cirka 5100 meter. Der blir det ikke mye over 20-30 minus på det meste. Selv om det er kaldt nok.

Hva med ferskvanns-fiskenes liv når eventuelt det salte sjøvannet blandet seg inn? Alle elver og innsjøer fikk saltvann innblandet, om det var en global flom. Ser du? Tingene blir atskillig mer komplisert når alle ting og elementer tas med i betraktningen.

Det hebraiske ordet for 'Jorden' er **erets** (nr. 776 i Strongs leksika) slik det brukes i skildringen av flommen. Ordet krever ikke noen verdens-vid betydning. Dette ordet blir

oversatt til 'Land – som i nasjon' 140 ganger i Bibelen, og 'Land' som i landområde 1476 ganger. Mange av ordene brukes om begrensede områder.

Hva gjelder metoden Gud benyttet for å holde dom ved vannflom i lokal forstand, selv om den allikevel var ganske stor, skal vi nå se på.

Jeg brukte dette scenariet allerede tilbake i 1997-2001 da jeg holdt en rekke radio-serier i Oslo, med bibelundervisning i mange emner. Flommen var ett av emnene. Jeg husker jeg ble slått av enkeltheten ved Guds metode, selv om bare Gud kunne få det til slik det skjedde. Du kan se dette i min grafiske framstilling nedenfor.

Bibelen sier at det flommet fram vann både fra himmelen over og opp fra jorden – særlig havbunnen i Middelhavet, 1. Mos. 7, 11:

«I det år av Noas liv da han var 600 år gammel, i den andre måneden, på den syttende dag i måneden, den dagen brast alle kilder i det store dyp (Middelhavet), og himmelens sluser ble åpnet.»

I Jubileerboken sies akkurat det samme, men i en bedre detaljert forklaring, Jub. 5, 24-25:

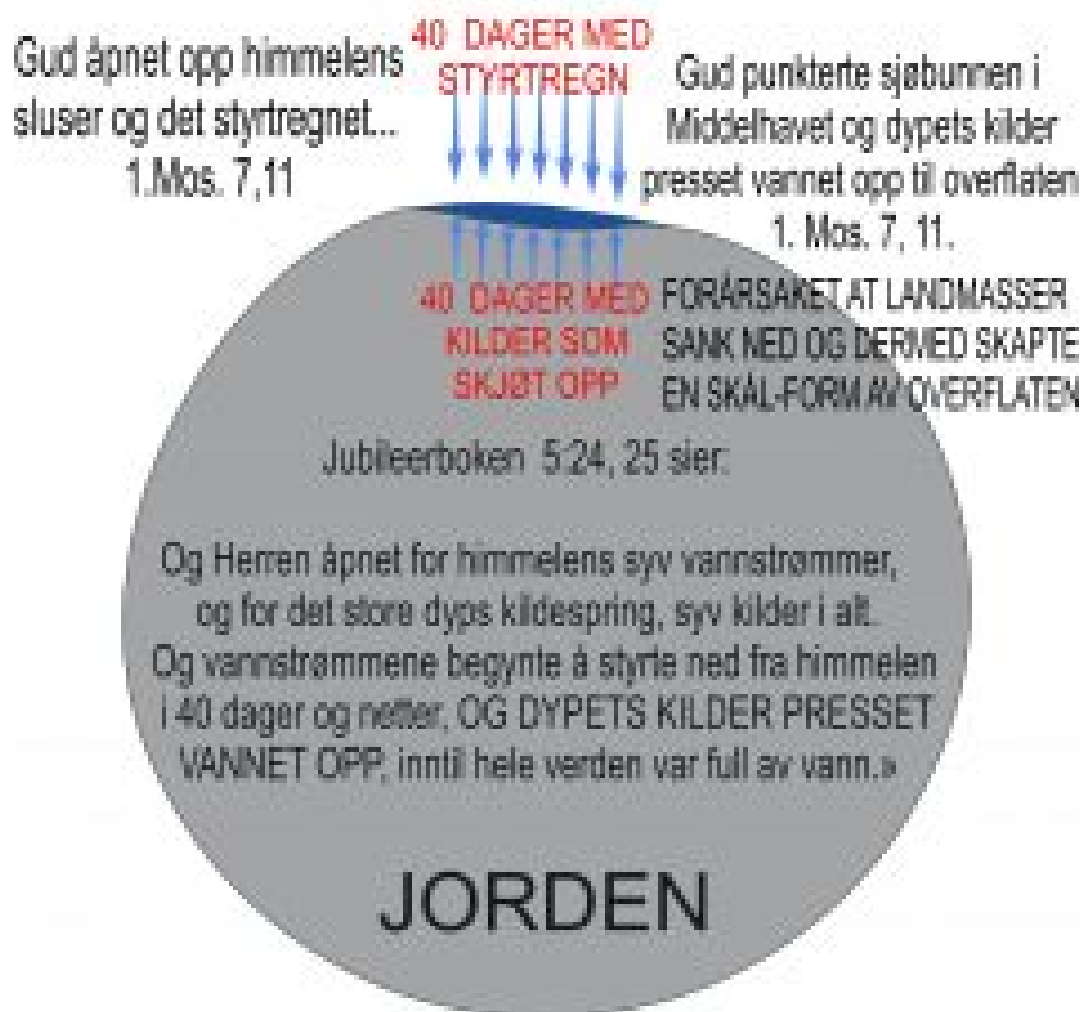
«Og Herren åpnet for HIMMELENS SYV VANNSTRØMMER, og for det STORE DYPS KILDESPRING, SYV KILDER I ALT. Og vannstrømmene begynte å styrte ned fra himmelen i 40 dager og netter, OG DYPETS KILDER PRESSET VANNET OPP, inntil hele verden var full av vann.»

En detalj – og ganske viktig sådan – blir ikke nevnt, nemlig at landmassene sank ned i samme takt og proporsjoner som kildevannet, de syv kildene under Middelhavet, kom opp. Dette er nøkkelen til å forstå hvordan Gud kunne begrense vannflommen. Det ble skapt en bolle-formet forsenkning i jordens overflate!

Spør en ekspert geolog som vet noe om oljedrilling til sjøs, og han vil bekrefte dette. Land vil senke ned når et anselig volum av vann eller olje kommer til overflaten. De tidligere fylte 'Lommene' i jorden på Noas tid ble sprukket opp av Gud og hans engler. Gud visste nøyaktig hvor disse lommene med vann befant seg. De enorme mengder med regn som falt har jeg også en teknisk riktig forklaring på, men finner ikke plass til dette her. Det er enklere enn man tror. Det gir god nok forklaring i saken dette jeg nå har tatt med.

Kombinasjonen med vann ovenfra og vann nedenfra på samme tid, og landmasser som sank ned, skapte en slakk bolle-form i Midtøsten og dets nære områder. Sjekk min illustrasjon nedenfor...

Den store vannflommen på Noas tid

Skalaen her er noe feil og framhevet for å synliggjøre skålformen som dannet seg

(Jeg beklager at illustrasjonen er noe uskarp)

Kjempene – hebraisk *nefilim* –forårsaket ondskapen nevnt

Hvorfor slik en brutal dom? Fantes det ikke en eneste en som hadde evne eller vilje til å omvende seg fra sin synd og komme inn under Guds frelsende nåde? Det ser ut for meg som om, når man leser tekstene, at menneskeheten i dette område i verden hadde kommet til et punkt der det fantes ingen vei tilbake. Det måtte bli dom med påfølgende død. Akkurat slik

det ble i Sodoma og Gomorra senere i historien. Gud fant det forgjeves å be dem omvende seg. Han visste at de ville bare motsette seg.

Men det er min faste overbevisning at disse kjempene – de hybride menneske-monstrene som var halvt engel – halvt menneske, og utrolig ondsinnede, var pådriverne for all ondskapen som grep om seg i Noas dager. En av de apokryfe bøker sier at de var over 4 millioner kjemper. De var morderiske og ondskapsfulle av natur, abnormt store av vekst og utrolig sterke og farlige.

De ble derfor hovedmålet for vannflommen, og Gud ville ha dem bort herfra. Men dessverre så tok også normale vanlige mennesker etter deres ondskap og ble trukket med i denne synden. Derfor tok Gud også disse bort i flommen.

Bibelens ord i 1. Mos. 6, 4 er et velkjent 'mystisk vers' som taler om det som skjedde med kjempene og de falne engler:

«Kjempene (nefilim) var på jorden i de dager, og likeså også siden, da Guds sønner (englene) gikk inn til menneskenes døtre, som fødte dem barn. Dette er de mektige menn i gammel tid, de navngjetne.»

Legg merke til at det står '**og likeså også siden**' – som betyr at disse hybride mennesker, nefilimer, kjempene fantes etter vannflommen! De gikk ikke under, men mange maktet å komme vekk fra flomområdet. Hvordan sies det intet om, men vi vet at da Josva inntok Kanaans land på Guds befaling, så bekjempet han og drepte alle de kjente kjempe-familiene.

Han ble befalt om ikke å spare noen, for mesteparten av befolkningen var av kjempeættene. Nå forstår vi også at speiderne som ble sendt første gang for å sjekke opp Kanaan, skrekkslåtte rapporterte til Moses og Josva at det var svære murer og festningsverk, og soldatene var digre kjemper. 4. Mos. 13, 32-33:

«Det landet vi dro igjennom for å utspeide, er et land som fortærer sine innbyggere (mye krig der)- alle vi så der VAR HØYVOKSTE FOLK. 33: Der så vi KJEMPENE, ANAKS BARN AV KJEMPEÆTTEN. Mot dem var vi i våre egne øyne som gresshopper, og det synes også de at vi var.»

Josva 11 og 12 lister opp en rekke navner, iblant hvilke kong Og var en av nefilimene, en kjempe. Han sov i en stor jernseng sier Bibelen. Goliat som senere kom imot Israel på Sauls og Davids tid, var en kjempe. Å bli

klassifisert som en kjempe krevde ikke bare at man hadde en stor kropp. Man måtte være av hybrid-slekten, nefilimene, som ble kalt kjemper. Det finnes folk i vår tid (tenk deg skuespilleren i 'Moonraker', kalt Jaws – han med ståltenner – en sværing som løftet James Bond, spilt av Roger Moore, opp med en hånd) som er ekstremt høye og sterke. **Bilde: Kiel 'Jaws' med Roger Moore.**

Disse er ikke som de bibelske kjempene, nefilimene. For å være en slik må man være halvt engel – halvt mann. Jaws' navn var Richard Dawson Kiel og han var 2, 17 m høy. Ganske svær altså. Men Goliat var en annen klasse: Hele 2, 74 m høy ifølge de fleste bibeloversettelser. Men Aleppo-kodeksen fra 900 e. Kr. angir Goliat å ha vært hele 2, 90 m høy! Han bar et spyd som veide 120 Kg sier Bibelen, og det måtte kreve ganske store krefter for å kaste dette mot fiender.

Kong Og var omkring 2,80 – 3, 00 m, se 5. Mos.3, 11. Hans seng var 4, 11 m lang og 1, 83 m bred. Dobbelt så stor som vanlige enkeltsenger i moderne tid. Han var en nefilim, en av kjempene.

Den antatte størrelsen på flommen

Flommen hadde sannsynligvis i lengderetning Øst – Vest cirka 2000 km rekkevidde, og sett fra oven hadde den ekliptisk form, altså en oval. I syd var den halvveis inn i Saudi-Arabia, i øst halvveis inn i Iran, i nord halvveis inn i Svartehavet og hele Georgia samt litt av Ukraina, og i vest nesten til Hellas. Den

streifet også i syd-vest en fjerdedel av det nord-østlige Egypt der Kairo nå ligger. Avstanden fra Tel Aviv til Den persiske Gulf er 1200 km, og til Ararat cirka 800 km.

Grunnet at landmassene sank ned, ble det 5156 meter høye fjellet Ararat i Tyrkia dekket av syv meter flomvann, og Arken strandet der. Se bildet her, der den røde markeringen er flommens utstrekning. Middelhavet, Svartehavet, Det kaspiske Hav, Den persiske Gulf og Rødehavet fløt dermed for en tid sammen!

Arkeologiske utgravninger (ved forskjellige steder med god avstand imellom hver) i Iran/Irak fant et uforklarlig 3 meter tykt lag med leire. Redskaper og kjøkken utstyr under leirelaget var meget gammelt, en del eldre enn gjenstander funnet over laget. Noe helt katastrofalt hadde skjedd for lenge siden. Alderen på de eldste tingene stemte overens med tiden for vannflommen. En hel sivilisasjon hadde blitt ødelagt av enorme vann – og leirmasser. Og arkeologene hadde kommet over det som var senteret i flommen der i Iran/Irak, det som i gammel tid ble kalt Kaldea.

Enda en merkverdighet trengs å bli nevnt:

Hvordan kunne Noas barnebarn, barna til Sem, Kam og Jafet, og deres barn igjen, reise bort og bosette seg i andre land/nasjoner...hvis alt var ødelagt og omkalfatret i en global flom? Da ville jo ikke slike nasjoner eller land

eksistert som sådan, men bare ødelagt villmark! Men se bare hva 1. Mos. 10, 5 sier:

«Fra disse (Noas etterkommere) ble hedningenes kystland befolket i sine land, hvert med sitt tungemål, etter sine slekter, i sine folkeslag».

Jeg finner det naturlig å slutte artikkelen her. Det finnes ingen tvil: Vannflommen var lokal; dette til tross så var den allikevel stor og katastrofal og omfattet hele Midtøsten og litt mer.

Noen sluttord

Ateister verden over bruker vannflommen samt også Josvas krigstokt i Kanaan, og anklager Gud for å være en blodtørstig hensynsløs drapsmaskin.

Og, selvfølgelig faller da en slik karakteristikk over på oss kristne som tror på ham. For å få oss til å virke dumme og latterlige og useriøse i verdens øyne. De spør, hvordan kan vi kristne tro på en slik Gud, som holder på og massakrere mennesker i hopetall?

Mitt poeng nå er at disse vantro og sinte ateistene og humanistene heller skulle begynne å takke Gud for å ha ryddet av veien de hybride ondskapsfulle kjempeslektene, nefilimene, som var i ferd med å ta over samfunnene på den tiden...og som ville ha kvalt og ødelagt alt det menneskelige. Han reddet verden, og dermed oss – ikke bare under Noa men også under Josva da han tok de resterende kjempeslektene i Kanaan og gjorde ende på dem.

Verden hadde virkelig gått under dersom Gud ikke hadde grepet inn den gangen og fjernet de farlige forbudte hybrid-menneskene, kjempene. De ville ha tatt over alt og alle ting og dominert hele kloden. Om du er av dem som har noen venner og kjente i den ateistiske leir, så la de bare få vite dette..særlig disse som bruker slike ateist-argumenter og

ikke vet noen ting om verken Bibelen eller Bibelens Gud og Kristus!

Jan Lilleby

For å gå rett på sak, det finnes ikke en sjanse for at Gud utfører domshandlinger i vår tid overhodet. Jeg vil forsøke å forklare dette faktum i min artikkel.

Jeg vil ikke bruke alle ord og kapitler og vers i Bibelen som omtaler dom og straff, men noen enkelte eksempler som er helt representative for hvordan det har seg med Gud i dette. Jeg overlater til bibelleserne selv å fordype seg i emnet, og kanskje få fram enda mer enn undertegnede.

For noen få år siden hadde det seg slik at jeg leste en omtale i et kristent blad om en predikant fra California – og som var opptatt av den aggressive og økende homo kulturen som markerte seg i San Francisco – og uttalte seg omtrent slik:

«Dersom Gud ikke dømmer San Francisco for dens syndefulle homse miljø og dens skamløse livsførsel, ville han måtte be Sodoma og Gomorra om unnskyldning!»

Selv om jeg kan ha forståelse for denne predikantens indignasjon over syndefull oppførsel, må jeg allikevel påpeke: Nei, Gud skylder på ingen måte Sodoma og Gomorra noen unnskyldning for ikke å ha sendt noen ødeleggende dom over den californiske metropolen.

Det er flere grunner til dette. En er det faktum at i byen finnes det tusenvis av rettferdige troende frelste mennesker, for hvilke Kristus er frelser og Herre.

Abraham, idet vi husker historien om de to byene, og hans nevø Lot som bodde i en av dem, forhandlet med Gud om å ikke ødelegge dem dersom han fant minst ti rettferdige der, etter å ha startet med femti. 1. Mos. 18, 32.

Gud, dersom han ennå praktiserte dom over byer der synden hadde nådd et ekstremt utfordrende nivå der det var ingen vei tilbake, slik som med Sodoma og Gomorra, ville han nok ikke ødelegge for eksempel San Francisco. Det er langt flere enn bare ti rettferdige der i byen, helt sikkert!

Men et enda viktigere punkt i saken er dette: Gud holder definitivt ingen dom av noe slag i vår tid overhodet! Det kunne for alt jeg vet være at det i dag bare var én eneste rettferdig i denne byen, og allikevel vil ikke Gud ødelegge byen. Dette betyr ikke at Gud har gitt et godkjent-stempel for synden som sådan og forandret sitt ord og ikke bryr seg om at homoseksualitet blir praktisert, eller noen annen form for typesynd, – men han vil ikke gripe inn med noen umiddelbar domshandling mot slike syndere.

Ateister verden over kan holde på og forbanne og spotte og motarbeide Gud og Kristus hele livet igjennom, men Gud vil ikke komme med noen umiddelbar dom og gripe inn mot slike hatefulle høyrøstede ikke-troende. Igjen, dette betyr ikke at Gud har brukt godkjent-stempelet og aksepterer dermed ugudelighet og bespottelser og liknende. Ikke overhodet. Men han er...slik Jonas 4, 2 sier:

«...barmhjertig, sen til vrede og langmodig og rik på miskunn...»

Dette innebærer at Gud har gitt slike god tid og anledning til å omvende seg og ta til troen. Men så snart noen dør – og dagen kjenner ingen av dem på forhånd – da er det slutt, alt er tapt til evig tid.

Dommen over slike folk er ganske enkelt at Gud ikke vil reise de opp fra de døde og gi dem liv i det himmelske. De

går altså fortapt...selv om Gud lot de leve sine liv i femti, seksti, sytti år eller mer i den samme fordømmende synd. Det finnes intet brennende helvete med evig pine for dem. Dette er inn sneket falsklære i kristenheten. De går bare inn i et stort 'ingenting'. Det blir som om man aldri hadde vært født. Alt blir borte. Bibelen sier om døden, «*De døde kjenner ingenting*».

Etter det store jordskjelvet i byen den 18. april 1906 om morgenen i femtiden, var det mange predikanter som skrek opp om at Gud hadde sendt sin rettferdige dom og ødelagt San Francisco for dens store synd, kriminelle handlinger,

prostitusjon og drukkenskap. Men disse røstene talte ikke fra Gud.

Samme ting skjedde etter orkan-katastrofen i New Orleans for noen år siden: Å, hvilken syndefull by, men nå har Gud dømt deg! Men Gud var på ingen måte involvert i katastrofen, ikke i det hele tatt.

Jeg liker hva Abraham sa da han forhandlet med Herren, 1. Mos. 18, 23:

«*Vil du da rive bort den rettferdige sammen med den ugudelige?*» (Vel vitende om hva Gud ville svare, selvsagt).

Nei, Gud henretter ikke de rettferdige troende sammen med ugudelige ikke-troende!

Abraham forhandlet ikke med Gud ut fra noen uvitenhet eller ut fra feilplassert frykt, men fordi patriarken kjente Gud meget godt, etter å ha erfart flere besøkelse av ham tidligere. Han var en lærd mann som hadde et fortrolig

forhold til Herren. Det skinner igjennom i Abrahams ordbruk, 1. Mos. 18, 25:

«Det være langt fra deg å handle på dette vis og slå ihjel den rettferdige sammen med den ugudelige, så det går den rettferdige på samme måte som den ugudelige. Slikt være langt fra deg! Skulle ikke all jordens dommer gjøre rett?»

Abraham fortsatte, som alltid (!) å ha et ydmykt sinn innfor Herren, og for hvilket vi kan lese følgende, 1. Mos. 18, 27:

«Abraham svarte da og sa: Se, jeg har dristet meg til å tale til Herren, enda jeg er støv og aske.»

Grunnen til at jeg valgte å starte denne artikkelen med den dramatiske historien om Abraham, Lot, og ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er ganske enkelt at det gjør oss bevisste på Guds karakter og nåde, til tross for at han også må utføre strenge ofte preventive dommer i visse tidshusholdninger.

Han avsluttet faktisk tidligere husholdninger ved dommer som innebar straff for synd og ulydighet. Og like før Jesu gjenkomst i nær framtid, skal Gud utføre avskrekkende straffedommer og plager mot sionist-Israel for deres kristus-hat og avvisning av Jesus som Messias, Esek. 36, 17-23.

Dette henviser til den såkalte 'Store Trengsel' for Israel, en tid som kommer idet menigheten på jord først er avsluttet og tatt inn i det himmelske. Den går forut for det profeterte Tusenårsriket, en tid da Israel får et kongedømme der Jesus skal styre i verden. (Skaff deg min nyeste bok 'Jesu Gjenkomst' som er i Word format).

Siste gang Gud avholdt dom og straff var i år 70 e. Kr. da han ødela Israel ved å sende mot dem 'sin hær' romerne på grunn av deres onde gjerninger og drap av Jesu troende jøder. Se Esek. 36, 17-19 som er helt på linje med liknelsen

om 'Kongens utsendinger' i Matt. 22, 1-7, likeså liknelsen om det fruktløse fikentreet (Israel) i Lukas 13. Esekiel 36 er i hovedsak om ødeleggelsen i år 70 og den kommende Store Trengsel i Israel og tiden deretter med Jesu kongedømme på jord.

Straffedommer fra Gud er satt på vent inntil tiden er kommet, slik Bibelen foreskriver i profetbøkene og apostlenes skrifter, ikke minst Åpenbaringsboken.

Det er urovekkende og opprivende når vi hører om katastrofer, krig, terrorangrep og all slags ondt fjernt og nær – men én ting er sikkert: Gud står ikke bak dette på noen måte. Vi lever i en klart definert nådetid hva gjelder Bibelens ord i saken. Ulykker hender, opprør og uro hender, orkaner og tornadoer kan herje i enkelte land...men intet av dette er frambragt av Gud for eventuelt å utføre 'dom over synd'.

For ikke så mange år siden – og jeg husker dette godt – kunne vi se på nyhetene den såkalte 'Estonia katastrofen' – fergen som forlot Tallinn for å seile til Stockholm, men gikk ned i Østersjøen i en storm. Det skjedde fordi baugporten ikke var sikret forskriftsmessig og store bølger brøt inn på bildekket.

Noen enkelte uforstandige predikanter her og der skrek opp om at skipet gikk ned fordi Gud sendte dom, på grunn av alle uhumskheter om bord, nattelivet med dets drukkenskap og synd. Røster som ikke talte for Gud på noen måte.

Det hadde seg slik at om bord befant det seg en gruppe rundt 40 personer, som var fra en bibelskole i Estland og en menighet der. De gikk alle tapt sammen med skipet. Men jeg hadde en gammel venn av meg (han er død nå) som også skulle vært med Estonia. Han var evangelist og hadde vært i Estland og var på vei hjem med sitt team og buss. De fikk ikke billetter, for skipet var fullbooket, og de måtte finne et

hotell for natten.

Her er det opplagte spørsmål som melder seg: Dersom det var slik at det var Guds dom over fergen som forårsaket forliset – hvordan kan det da ha seg at 40 uskyldige bibelskole elever (det var hovedsakelig ganske unge mennesker) gikk i døden og druknet i Østersjøen, mens min venn og hans selskap – som også var troende frelste kristne, ble spart fordi fergen var fullbooket? To ganske likeverdige grupper kristne mennesker stod overfor samme hendelse, den ene døde den andre fikk leve...? Min venn og følget takket Gud for at de ikke kom med fergen den stormkvelden.

Den enkle løsningen er *at Gud ikke var med i noe av dette*. Han var ikke for noen og imot noen andre. Gud driver ikke slik innblanding og detaljstyring av menneskeskjebner, tro eller ikke tro.

Samme som med New Orleans orkanen, der store deler av byen ble helt ødelagt. De sliter visst fremdeles med å komme seg opp igjen på beina og finne et normalt liv. Mange troende kristne døde i flommen, men også mange fikk reddet seg unna. Tok dermed Gud beregnelig 'hjem' de som døde, mens de som overlevde kunne takke ham for denne velsignelse? Ikke overhodet. Gud utfører ikke slike domshandlinger. Det er ikke tiden for dette. Domshandlinger fra Gud vil ikke bli gjenopptatt før etter at menighetens tid på jord er over og den nåværende nåde-tiden er over.

Inntil da så lever vi fortsatt i det vi karakteriserer som æraen med Guds frie nådefrelse ved troen på Jesus Kristus, og uten krav om gjerning, slik at ingen skal kunne rose seg, Ef. 2:8.

Ofte kan vi se i filmer, der noe av handlingen omfatter at et familiemedlem dør. Enten ved ulykke, sykdom eller mord. Og alltid (slik ser det ut for meg...) har manus-forfatterne lagt inn standard vranglære-kommentar fra overlevende: «*Gud*

tok vår datter fra oss. Vi håper nå at politiet pågriper morderen!» Som om Gud var den som fikk en slik ond gjerning til å ramme vedkommende. Hvor sykkelig og forvrengte mange mennesker er i sine vanetanker, og bare uten videre henger seg på en slik forkvaklet forståelse av Guds karakter!

Guds karakter kan ses gjennom hele Bibelen. En av de mest gripende scenene vi kan lese om er tilfellet med Jonas og hans flukt fra Herrens åsyn – og Herren som refset ham for å ha blitt sint fordi byen ble spart. Ninive som Herren fant å ville spare. Og vi leser om vår gode Gud og Frelser, Jon. 4, 10-11:

«Du har medynk med kikajontreet, som du ikke har hatt noe strev med og ikke har fått til å vokse – det ble til på én natt og ødelagt på en natt. Skulle da ikke jeg HA MEDYNK MED NINIVE, den store byen, hvor det er mer enn tolv ganger titusen mennesker (120 000) som ikke vet forskjell på høyre og venstre – og dertil en mengde dyr!»

I det 3. kapittel lærer vi om Jonas' advarsel til byen om en dom som skulle komme innen 40 dager om de ikke omvendte seg. Da omvendte de seg alle som én og ropte til Herren. De oppfylte det krav som var blitt stillet dem. Det er derfor helt hårreisende å lese vers 1 og 2 i det 4. kapittel om Jonas' protester og oppførsel. Men han hadde oppfattet rett om Guds karakter, les bare:

*«Men dette syntes Jonas meget ille om, og han ble harm. 2: Han bad til Herren og sa: Å Herre! Var det ikke det jeg sa da jeg ennå var i mitt hjemland! Derfor flyktet jeg til Tarsis så fort jeg kunne. **For jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, så du angrer det onde.»***

I dag, nå som vi er kristne i troen på Jesus Kristus i henhold til nådeevangeliet, så har vi alle imøtekommet Guds krav og betingelser for evig frelse, slik det ses i Ef. 2, 8

og andre skriftsteder om frelsen. En dom ble felt på Golgata kors: Jesus tok vår synd på seg – og straffen som ellers ville rammet oss, rammet nå ham og han døde for våre synder. Så ved tro på ham er vi alle fri fra fordømmelse og er frelst.

Paulus sørget for å få fram en undervisning om evangeliets beskaffenhet og gav oss de kjente formaningerne og levereglene vi finner i Ef. 5 og Kol. 3 – moral kodeksen som er en guide i våre liv som troende.

Ef. 5, 3-5 er kjernelære med hensyn til våre liv som troende under nådefrelsen:

«Men hor og all slags urenhet (homo) eller pengegriskhet må ikke engang nevnes blant dere – som det sømmer seg for hellige. 4: Og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn! 5: For dette vet og skjønner dere at ingen som driver hor eller lever i urenhet (homo), heller ikke noen som er pengegrisk – han er jo en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike.»

Vi nærmer oss slutten på artikkelen, og det kunne vært fristende å tatt en nærmere titt den ofte misforståtte domshandlingen fra Gud mot verden på Noas tid og den store vannflommen.

Men jeg føler at det er bedre å la dette være denne gang. Kanskje vil jeg komme tilbake til dette siden, jeg vet ikke.

Men i korte trekk: Dette var en dom som ikke var rettet mot menneskeheten, men mot en kunstig og forbudt *hybrid menneskelignende skapning*, en blanding av halvt engel – halvt menneske, et monster. Disse forferdelige skapningene kaltes *nefilim* på hebraisk, og er oversatt til *kjempene* i norske bibler. De var usannsynlig onde og ville og farlige, og unaturlig store i vekst. Vannflommen rammet bare Midt-Østen der disse kjempene vokste fram. Flommen var IKKE

verdensomspennende. Så vet vi det!

Av Jan Lilleby

På samme måte som man må behandle Norges Grunnlov i forhold til hvilken rettsak og dennes innhold som er oppe i retten, slik må man også bruke Bibelen.

Norges Grunnlov må behandles, ikke som én bok, der alt som er skrevet gjelder i alle rettsaker uansett innhold, men som en samling med forskjellige lover – og som kan anvendes helt avhengig av hva en gitt sak gjelder.

For eksempel, man har en rettsak på gang der to motparter er uenige om en kjøpekontrakt. Saksøker har tatt utgangspunkt ikke i Norges Grunnlov, men i en del av lovverket, nemlig kjøpsloven.

De engasjerte advokater er nødt til å forholde seg til kjøpsloven under hele rettsakens gang. Dersom en av partenes advokater tar seg den frihet å trekke fram ekteskaps- eller skilsmiselloven for å prosedere på dennes innhold i en sak der det tvistes om en kjøpekontrakt – så ville vedkommende bli bortvist fra rettsaken, kanskje under hån latter fra motpart!

BIBELEN KAN BARE FORSTÅS RIKTIG NÅR VI DELER DEN OPP

Bibelen er Guds allmenne ord til menneskeheten, men også til visse grupper troende innen denne, slik at man faktisk ikke kan anvende hele Bibelen til enhver tid og overfor alle mennesker uansett tilhørighet innen de grupper Gud adresserer i Bibelen.

Den har samme system for anvendelse som det jeg har skissert i forhold til grunnloven ovenfor!

Bibelen har forskjellige troslærer (lover etc) på samme måte som grunnloven behandler helt forskjellige rettslige forhold mellom mennesker som står imot hverandre.

På samme måte som man ikke kan anvende en særlov innen Norges Grunnlov i enhver sak, men må holde seg til den lov som saken gjelder, slik er det også med Bibelen. Man må holde seg til det som saken gjelder og kan ikke fritt bruke ethvert ord der i f.eks. en bestemt troslære.

Der grunnloven i sitt samlede verk lister opp forskjellige inndelinger, slike som kjøpsloven, ekteskapsloven, eiendomsloven, trafikkloven, straffeloven osv. (som igjen er inndelt med seksjoner innen det særrområde den omtaler) – der har Bibelens tilsvarende inndelinger å gjøre med hvilke særpakter og særløfter som Gud gav til utvalgte grupper og personer i Bibelens tidsforløp. Bibelen er jo som kjent ikke skrevet på én dag – men over flere tusen års akkumulasjon ettersom menneskeheten vokste fram etter skapelsen i 1. Mos.

Etter vannflommen, gav Gud en spesiell ensidig pakt til de overlevende, det vi ofte kaller regnbuepakten – at Gud aldri mer skulle la noen dom falle på menneskeheten i form av en vannflom.

Men vi mennesker er notorisk ulydige mot Guds administrasjon av den frelse vi tilbys, og selvsagt måtte menneskene bryte imot Guds ensidige regnbuepakt, og de bygde et stort tårn for å vise Herren at de ikke stolte på hans pakt og løfte, for tårnet skulle brukes til å redde seg fra en eventuell neste vannflom! Men da opptentes Guds vrede og han sendte en svær storm mot Babels tårn og ødela det, og han forvirret menneskene med å gi dem hvert sitt tungemål – som igjen resulterte i en verdensvid spredning. Men kan vi i vår tid forholde oss til Gud ved å betrakte regnbuepakten? Nei, selvsagt ikke!

Hvorfor ikke? Fordi Gud i de neste århundrer og årtusener

har kommet med erstattende/avløsende pakter og administrasjonsperioder (tidshusholdninger) som dermed gjør regnbuepakten overflødig. Guds løfte fra denne pakten står allikevel fast, for det kommer ingen ny vannflom, til tross for at menneskeheten demonstrerte ulydighet ved Babels tårn. Men pakten er avløst, og dermed ikke lenger gyldig som sådan.

Bibelen er, på grunn av Guds pakter i historien og Guds tidshusholdninger, således allerede inndelt for oss – men vi må finne disse inndelingene. Bibelen forklarer ikke seg selv, den har ikke en egen stemme. Det er vi troende som må gi røst til Bibelen og ved å lyde vår apostel Paulus, i hans tydelige formaning i forhold til å forstå Bibelen riktig:

“Legg vinn på å kunne framstille deg for Gud som en som holder prøve, en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, en som på rett måte utdeler sannhetens ord.” 2. Tim. 2, 15.

I gresk grunntekst er verbet som ble oversatt 'utdeler', egentlig å kutte opp, stykke opp. Underforstått slik at man ved denne oppstykking/inndeling skal kunne forklare Bibelens forskjellige sakssammenhenger. På samme måte som nevnt innledningsvis i forhold til grunnloven og dens anvendelse i rettsaker.

Når vi i vår tid skal forklare Guds frelsesplan for menneskeheten, må vi nødtvunget gå helt fram til den siste tilføyelsen i 'grunnloven' (Bibelen) – og denne var verken ved Moses, Jesus, Peter eller andre Gud har brukt i historien på forskjellige vis, men vi henvises til én bestemt lærefar i troen, hedningenes apostel, Paulus, og bare ham!

Han er den eneste person i hele historien, og særlig Bibelhistorien, som blir i bestemt entallsform framsatt som hedningenes apostel.

PAKTENE, ETTER REGNBUEPAKTEN

Hvorfor, vil vi se etter en kort gjennomgang av de pakter Gud gjorde mellom regnbuepakten og opp til Den nye Pakt i Jesu blod for Israel (j.fr. Jer. 31, 31; Hebr. 8, 7-13 og 9, 15).

Etter regnbuepakten, som verden etter Noah brøt, kom Herren til Abraham i det gamle landområde som nå er Irak, og utvalgte ham til å bli far til en ny slekt, et stammefolk – som i historien ble til Israel. Abraham ble sendt av Gud til Kanaans land for å begynne denne hendelses rekke som skulle lede opp til Israel som en nasjon for Gud.

Løftet i 1. Mos. 12, 1-3 viser oss en kombinasjon av både en pakt og et løfte, og dette ble ikke gitt til 'hele verden', men til en stamfar, Abraham. Før Abraham, talte Gud til verden som helhet, ved utvalgte personer – for eksempel slik som i Noahs tilfelle. Men nå begynte tiden med et spesielt folk, og som hadde en særstilling innfor Gud som verden for øvrig ikke kunne ta del i. Verden ble utestengt!

Jesus viste denne sannhet i liknelsen om vingården (Israel) i Matt. 21, 33, der han sa "En husbond plantet en vingård og satte opp et gjerde omkring den..." Dette stemmer også overens med Paulus' omtale av oss hedninger (vi utenfor Israel) i Ef. 2, 12, som viser at vi ikke hadde noen deltakelse eller adgang inn i Israels pakter og løfte mv. : "Kom i hu at dere på den tid var uten Kristus, utestengt fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte. Dere var uten håp og uten Gud i verden."

Grunnen til utestengselen var at verden som sådan var falt fra Gud gjennom deres ulydighet ved Babelstårnet, og som straff ble de spredt over hele verden i sine mange språk (1.

Mos. 11ff). Om dette lærte Paulus, når han talte til proselyttene, "...dere var jo en gang ulydige mot Gud, men nå har dere fått miskunn, fordi de andre (jødene i deres vantro mot Kristus) var ulydige." Rom. 11, 30. Altså Gud sa ved Paulus, at nå var den lange straffetiden med utestengelse fra den frelse som ble lovt Abraham, siden Israel, Abrahams etterkommere, forbi. Nå kunne hedninger bli proselytter i den messianske menigheten og dermed få velsignelse fra Gud gjennom og sammen med det troende Israel, det Paulus liknet med det gode oljetreet i Rom. 11, 11-24. Men bare som proselytter, ikke som frie hedninger.

Da Moses mottok budene og den øvrige loven på Sinai, var ikke verden for øvrig deltakere/mottakere i dette. Vi var utestengte helt, men noen få proselytter ble tillatt (kalt 'de fremmede blant dere'). Paulus lærer at Abrahamsløftet/pakten ble tatt med og inkludert i den lov Gud gav Moses på Sinai. Denne lov var bare gitt Israels barn idet de nå skulle tas inn i det lovte landet Gud gav ved Abrahamsløftet.

Da Gud for eksempel gav Moses de to steintavlene med de ti budene, var ikke disse bud og de etterfølgende seremoniallovene gitt noe annet folk enn Israel. Vi var utestengte fra Israels borgerrett og pakter, og løftet (om et kongerike på jord med messias kongen, Kristus).

Men det skulle komme enda en pakt fra Gud, som en særlig avtale mellom Gud og hans eiendomsfolk Israel: Den nye Pakt i Jesu blod!

Denne pakten er det vi finner som læregrunnlag til Israel og proselytter i nesten hele Det nye Testamente. Det er bare Efeserbrevet, og Kolosserne som ikke inneholder lære om Den nye Pakt til Israel. De sistnevnte brever er lære gitt til oss hedninger fritt, uten at vi må ta veien om Israel og bli proselytter – den er den frie nådefrelsen, tidshusholdningen med menigheten som Guds talerør på jord.

Den nye Pakt i Jesu blod var lovt BARE ISRAEL, og vi hedninger var utestengt fra denne pakten likesom vi var utestengt fra den forrige pakten, Mose lov.

Vi fikk den frie nådefrelsen tilbudt gjennom hedningenes apostel, Paulus, i tidsrommet etter Israels fall. Dette fallet ser vi i Apg. 28, 25-28 – og ble etterfulgt av Guds ødelegelsesdom over den vantro nasjonen i år 70 da Rom knuste dem og spredte dem i verden.

Alle ting som beskrives i Det nye Testamente, er ting som gjelder Israel i Den nye Pakt tilbudt nasjonen ved apostlene i årene 32 til 62 e. Kr. Og bare de to nevnte brever er troslære til oss, Kristi legeme, menigheten. I tillegg et personlig brev, uten troslære, det til Filemon. Det viser hvordan man bør forholde seg i liknende saker.

I disse finner vi at, 1. Det gjerde som var satt opp (loven) rundt vingården, Israel, var nå revet ned. 2. Jøde og hedning var ikke lenger skilt ved loven, men gjort til ett i tro på Kristus, og dermed satt likt i troen. Det ble slutt på jøde først, så greker (Rom. 1, 16).

Etter regnbuepakten fra Noahs tid, gav Gud bare tre nye pakter, men samtlige var for et eksklusivt folkeferd: Hebreerne, Israels barn.

Først Mose lov, som var en pakt der det inngikk et løfte om et Kongerike med Messias, Kristus (2. Mos. 19, 5-6). Denne lov inkluderte i seg Abrahamsløftet, lærer Paulus.

Dernest gav Gud sitt løfte (noen kaller det en pakt) om å sette sin konge på Davids trone Sion, Davids sønn. Det blir oftest kalt for Davidspakten. Ser vi Jesu ættelinje i Matt. 1, 1-17, ser vi at Matteus relaterte denne ættelinjen i henhold til Davidspakten: "Ættetavle for Jesus Messias, Davids sønn..." og som nummer to (enda Abraham var født lenge før David!) nevnes "...Abrahams sønn...". Vers 17 inndeler hendelsesrekken med åtten, i 3×14 ledd: Fjorten ledd fra

Abraham til DAVID (fordi at Gud gav sin Davidspakt), så fra David til bortførelsen til Babylon i år 586 f. Kr, og endelig fjorten ledd fra bortførelsen inntil Josef og Maria ble betrodd Jesus. Dermed ser vi også at både Abrahamsløftet og Davidspakten ble samlet opp sammen med Mose lov, pakten fra Sinai, selv om det kom en NY PAKT med Jesu komme til Israel...han skulle være det fullkomne syndoffer for Israel slik at alle paktene ble ivaretatt innfor Gud. Det er derfor at Mose lov ikke ble fjernet ved Jesu komme, men bare oppfylt ved Kristus. De levde fremdeles med Mose lov i baggasjen, men Kristus ble mellommann og garantist for kravene i loven! Det er derfor eksempelvis Rom. 3, 31 vitner til jødedommen under apostlene, og spør: "Opphever vi så loven ved troen? LANGT DERIFRA! Vi stadfester loven." Loven var altså ved makt i hele tiden med Apostelgjerningene...men fikk en 'regulering' – nemlig den nye og bedre pakten i Jesu blod, for den gikk utenpå loven. Loven fikk leve videre, men overkledd med en vei ut av uføret: Jesu soningsdød for Israel. Peters pinsetale i Apg. 2 peker både på Davidspakten og på løftet (2. Mos. 19, 6) om Kongeriket ved Messias: "Men fordi han (David) var en profet og visste at Gud med en ed hadde lovt å sette en av hans etterkommere på hans trone, så var det Messias' oppstandelse han forutså og talte om, da han sa at hans sjel ikke ble forlatt i dødsriket, og at hans kjød heller ikke så tilintetgjørelse." (versene 30-31).

Deretter (etter Davidspaktens tilbud) tilbød Gud Den nye Pakt i Jesu blod, som ble utgytt for Israel. Den pakt som Jer. 31, 31-34 profeterte om. Fordi den forrige pakt, den fra Sinai, hadde mangler, da den ikke lot seg overholde pga. menneskets syndige adamittiske natur (Hebr. 8, 7-9). Denne pakt med Israels hus og Judas hus, ble virkeliggjort ved Jesu korsdød og oppstandelse (Luk. 22, 20). Det fremgår tydelig av Hebr. 9, 15 at denne nye pakt ikke gjaldt oss hedninger i vanlig forstand, vi var ennå utestengte fra alt som gjaldt Israels løfte og pakter. Rom. 15, 8 sier tydelig: "Kristus er blitt en tjener for de omskårne (Israel), for

Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene.”

“Derfor er han mellommann for en NY PAKT, for at de som er kalt (Israel), skal få den evige arv (gresk, aion – kongerikets tusenårige velde) som var lovt, etter at det har funnet sted en død til forløsning fra overtredelsene under den første pakt (loven).” Hebr. 9, 15. Av dette forstår vi at for å komme inn i Den nye Pakt, måtte man FØRST ha vært under Mose lov. Men det var aldri vi hedninger! Vi hadde aldri loven sier Rom. 2, 14. I stedet sier Paulus om hedningene at disse var gitt å «vandre på sine egne veier...» (Apg. 14, 16) – Og vi hadde samvittighetens lov som enten fordømte oss eller frikjente oss, ja vi var vår egen lov, sier Paulus (Rom. 2, 14-16).

Og både Peter i sin velkjente pinsetale i Apg. 2, 39 peker på LØFTET gitt fedrene (løftet om Kongeriket i rammen av den nye Pakt til Israel); samt Paulus på sin første misjonsreise til jøder og proselytter utenfor Israels grenser, pekte på LØFTET gitt fedrene, j.fr. Apg. 13, 32. Han kalte det faktisk “Evangeliet om det LØFTET som ble gitt til fedrene”. Dette løftet var bare for ‘Israels hus og Judas hus’ – og vi hedninger var utestengt totalt.

Apg. 10 og 11 og tilfellet med Peter og Kornelius’ hus samt bråket med Jerusalemsbrødrene etter dette, vitner tydelig om at apostlene ikke var kjent med noe konsept der hedninger var involvert. De hadde bare fått i oppdrag å tale Den nye Pakts evangelium til jødene! Vi hedninger var ikke med i pinsedagens åndsutgytelse, med tungetale, mirakler, vanndåp og masseomvendelser – slik pinsekarismatikerne hevder. De har feiltolket Bibelen fullstendig, og ikke forstått at pinsen var en høytid BARE FOR ISRAEL.

Med andre ord: Man måtte ha vært under den forrige pakten, Mose lov fra Sinai, FØR man kunne holdes gyldig under den nye pakten i Jesu blod, slik jeg sa ovenfor. Vi hedninger var altså ikke med i dette scenariet overhodet! Vi kom ikke

i full betraktning før Israel hadde falt fra Gud, slik vi ser i Apg. 28, 25-28 – der Paulus på Guds vegne leser den gyldige dommen fra Jes. 6, med dens hovedkonklusjon om Israels status fra dette momentet av:

“...og IKKE OMVENDE SEG, så jeg kan få lege dem (landet).”
Apg. 28, 27.

Og som konsekvens til Israels fall i vers 27, får vi Paulus' lære og advarsel til jødedommen i vers 28:

“Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, OG DE SKAL HØRE.”

Slik har det også faktisk gått i verdens- og bibelhistorien: Hedningeverden har bifalt og mottatt Jesus Kristus som frelser, nå oppe i et antall nær en milliard mennesker! Mens jødedommen i denne tiden bare har modnet i sin synd og frafall og kristusforakt. Paulus' ord har blitt oppfylt.

Slik blir det riktig å inndele Bibelen. Vi må ta fullt hensyn til hva Gud har sagt, til hvem Gud sa det, og til hvilken trosgruppe (vi får bare jøde og hedning angitt) han har sagt det.

Både den gamle pakt, Mose lov i Sinai, siden også den 'Tredje pakt' Davidspakten, og endelig Den nye Pakt i Jesu blod, ble alle tre gitt KUN til Israels hus og Judas hus...og målet med å gi denne siste pakten, var å gjenreise Israel (se Apg. 1, 6) slik at man ikke lenger så på landet som delt (nordriket og sydriket, Israels hus og Judas hus, men det skulle igjen bare bli Israel, som under Davidsriket).

Så grunnen til at vi fikk tiden med menigheten og den frie nådens frelsesordning, var at Israel falt også fra Den nye Pakt, de aborterte den ved sitt nei til Jesus som nasjon, og Gud straffet dem ved romerkrigen i år 70. Jesus forutsa straffen og fallet i sine to lignelser i Matt. 22, 7 og Luk. 13 om fikentreet. Peter advarte mot fallet i Apg. 3, 22-23

da han brukte 5. Mos. 18 til å peke på at Gud ville dømme til døden alle de som nektet å ta imot Jesus. Dette skjedde da Rom massakrerte hundretusener av jøder i krigen år 66-70 e. Kr.

Gud skal, etter over 2000 år med Israel i frafall og syndens modning, gjenoppta kongerikets sak og sender derfor Elias profeten for å skape et nytt Israel, der det bare vil være Jesus-troende jøder og israelitter (Åp. 7ff) som får være. Og etter Elias' virksomhet, skal Jesus komme ned fra himmelen og redde Israel fra å bli helt utslettet. Om Elias, se Mal. 4ff og Matt. 17, 11; og Herrens komme se Matt. 24, 22 og 31.

Menighetens tid på jord er over i det øyeblikket at Elias (og Moses, ref. Åp. 11ff) – kommer ned til Israel for å starte den store straffeaksjonen mot den ulydige frafalne nasjonen, slik vi ser i Esek. 36, der Herren skal hellige seg på Israel, fordi de vanæret Herrens navn (Kristus) hos hedningelandene som de var spredt i blant i de 2000 årene som er gått snart. Esek. 36 omhandler hva som skjer like før Israel virkelig tar imot Den nye Pakt i Jesu blod, og blir lydige til Kristus slik det opprinnelig var tiltenkt da apostlene ble utsendt til Israel i år 32. Men dette er et annet emne.

Bibelen kan ikke forstås riktig hvis du ikke leser den i denne forståelse og inndeling som jeg har skissert opp her!

Vi må lære oss ikke å blande pakter og løfter gitt Israel, med frelsesløfter og troslære som bare er gitt til menigheten etter at Israel var falt fra Gud. Den frie nådefrelse for oss hedninger (samt i vår tid, også individuelle jøder) har intet å gjøre med det Gud lovte jødene i Den nye Pakt.

I menighetens tid finnes det ingen pakt inngått mellom Gud og menneskeheten, bare en fri nåde, og den kan hele verden

gripe fatt i. Ef. 3, 1-9 vitner om at denne frie frelsen var en skjult hemmelighet i Gud, men den ble kunngjort Paulus like etter at Israel var falt fra Gud i år 62. Kol. 1, 25-26 vitner om den samme skjulte hemmelighet. Men som nå ble åpenbart Paulus den gang.

Men når Israel igjen blir oppreist av Gud slik jeg sa, så vil de endelig komme inn i Den nye Pakt, og de vil ikke avvise denne slik de gjorde gjennom tiden med Apostelgjerningene. De mottar Den nye Pakt og Kongeriket med Jesus som Messias nøyaktig slik Esek. 36 har forutsagt.

Menighetens tidshusholdning har dermed bare én gitt plass i Guds system, nemlig mellom forkastelsen av Den nye Pakt endelig slik vi ser av Apg. 28, 25-28 og til den dag da Elias og Moses kommer fra himmelen for å utløse straffetiden mot Israel, og forberede til Jesu gjenkomst.

Av Jan Lilleby

Hva var det som egentlig skjedde i årene beskrevet i Bibelen fra og med den dagen at Jesus Kristus inntok scenen i Judea og Galilea i år 29 e. Kr. Inntil vi finner Paulus i Rom i lenker der han banker på det jødiske lederskapets dør i Apg. 28, 31 i år 62 e. Kr.?

Jeg kunne summert opp et meget kortfattet resymé i et par setninger, men vil nå ta det heller litt skritt for skritt. Og jeg håper at leserne da kan følge og reflektere over dette.

Jesus tilbyr Israel et Nådens år fra Herren

Det første som skjedde var at Jesus – i kjølvannet av døperen Johannes – stod fram offentlig og proklamerte at det profeterte *'Nådens år fra Herren'* var et faktum! En tjenestetid der Kristus bød Israels folk å omvende seg og tro på ham som deres utvalgte Messias.

Jesus selv brukte dette profetiske faktum i det han introduserte nådeåret i synagogen i Nasaret ved å lese denne profetien opp fra Jesajas' bok 61, 2 – og med vilje unnlot han å lese siste halvdel av verset.

«...frigjørelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren...»

Jeg vil også legge til vers 9 i denne sammenheng, der man får løftet og vyene om det lovte Tusenårsriket for Israel (i evangeliene: Himlenes Rike, osv.) der Jesus Kristus skal sitte på sin trone på Sion og regjere nasjonen og verden:

«Deres ætt skal bli kjent blant folkene, og deres etterkommere blant folkeslagene. Alle som ser dem, skal kjenne at de er en ætt som Herren har velsignet.»

Det er i Tusenårsriket at denne lovte velsignelsen vil ligge over Israel med full tyngde, i nærvær av Kristus selv.

Likeså, Sakarja hadde senere sine visjoner om dette tusenårige Kongeriket med Messias på tronen, helt i tråd med Jes. 61, 9:

Kap. 8,23 – *«I de dager (Kongerikets dager) skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i kappefliken til en jødisk mann og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere!»*

Det er riktig å si at dette *'Nådens år fra Herren'* for Israel inkluderte hele tidsrommet fra Jesu fødsel inntil han døde på korset langfredag år 32 e. Kr.

Ved å sende Jesus, hadde Gud begynt sitt private profetiske

program for sin utvalgte nasjon og folk, Israel, der han tilbød dem Den nye Pakt (testamente) i Jesu blod i henhold til Jer. 31, 31, senere også gjentatt og forklart inngående i Hebr. 8 og 9. Dette hadde intet anliggende for noen andre utenforstående folk og nasjoner som sådan. Det var bare Gud som hadde begynt en privat intern dialog med sin utvalgte gamle nasjon. Ef. 2, 12 forteller oss at vi vanlige hedningefolk var holdt på utsiden av alle de velsignelser som Gud hadde lagt over Israel. Vi var overlatt til å vandre på våre egne veier, lærer Paulus i Apg. 14, 16. Men Israel var derimot opplært og vandret på Herrens veier, en nåde gitt av Herren, og holdt adskilte fra verdens øvrige nasjoner. Husk 2. Mos. 19, 5-6 der vi ser at Israel var utvalgt til å bli et Hellig og kongelig presteskap for Gud på jord.

Kort sagt, Jesus sa fra om det flere ganger – at han var bare utsendt til de fortapte fårene av Israels hus, altså jødedommen. Ingen andre. (Senere, i Apg. 10, finner vi at proselytter ble gitt adgang inn i Den nye Pakt, men kun i et begrenset engangs-tilfelle der Peter først måtte ha særåpenbaring før han torde gå til hedninger).

Lukas 22, 20 viser oss Jesus like før korsfestelsen, da han erklærte at hans blod skulle bli utgytt for å føre et troende Israel inn under Den nye Pakt, som skulle oppgradere og overskygge den gamle pakten inngått på Sinai, Mose lov.

«Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere (Israels folk).»

Dette hadde (år 32 e. Kr.) ingen ting å gjøre med verden for øvrig. Det var en pakt som bare kunne tilbys slike som først hadde levd under den gamle pakt, Mose lov og bud (ref. Hebr. 9, 15 mv.). Altså, bare jødedommen og et fåtall proselytter hadde slik en anledning. Det hadde ene og alene å gjøre med det lovte tusenårige kongeriket som var lovt av Gud for

nasjonen, med Kristus som konge, slik Gud åpenbarte gjennom Moses på Sinai i 2. Mos. 19, 5-6. Et kongerike av prester, et hellig folk utvalgt til å være et presteskap for Gud på jord. Akkurat slik vyene i Jes. 61, 9 og Sak. 8, 23 sitert ovenfor angir, hedninger skal gripe tak i jødene fordi de ser at Guds velsignelse og nærvær ligger over dem i Kongerikets tid.

Dette første såkalte '*Nådens år fra Herren*' for Israel finner vi innen de fire evangeliene i den tid Jesus virket på jord i Israels land. Det endte med korsfestelsen langfredag og oppstandelsen noen dager etter. Alt sammen i henhold til profetene i Bibelen. Slik Johannes oppsummerte det, Han kom til sitt eget (folk), men hans egne tok ikke imot ham....Joh. 1, 11.

Selv om han var iblant dem i 33 år – det profeterte nådeåret i Jes. 61, 2.

Det andre ekstra nådeåret gitt Israel

Etter at Jesus hadde oppstått og levd blant disiplene de førti dagene som er nevnt i Apg. 1 der han lærte dem vedrørende Kongerikets oppdrag, så tok apostlene over den forkynnelsen som Jesus hadde introdusert i sin tjeneste. Dette kom egentlig i gang fra og med Pinsedag år 32 slik vi leser av Apg. 2 og Den Hellige Ånds komme over flokken på Øvre Salen i Jerusalem.

Peter var gitt sammen med de elleve å gå til Israel innen landets grenser (samt til de få proselyttene i Apg. 10) og tilby nasjonen Kongeriket med Jesu gjenkomst dersom nasjonen ville først omvende seg. Sjekk Peters taler i Apg. 2 og 3. Og siden ble Paulus utsendt til jødene/synagogene i diasporaen utenfor Israel, i provinsene – men ulikt Peter ble det gitt ham å ta inn mange flere proselytter for å gjøre gjenstridige jøder sjalu til omvendelse (Rom. 11, 11).

Gal. 2, 7-8 viser oss dette helt klart. Bare Paulus hadde å gjøre med både jøder og proselytter på fast basis, såfremt det viste seg at jødene var gjenstridige – for da tillot han proselytter å ta plassen fra slike. De ble podet inn på Israels tre, der en jødisk gren først var brutt av ved sin vantro mot apostelens forkynnelse.

Aldri var hedningeverden som sådan noen gang gitt fullt grønt lys til bare fritt å storme inn i Israels velsignelser i Messias-troen. Dette faktum kan du ta med til banken.

Denne type apostolisk virksomhet var forutsagt av Jesus i hans lignelse i Lukas 13 om det fruktløse fikentreet, et bilde han brukte om det vantro Israel som han visste skulle fornekte ham enda en gang.

I denne lignelsen pekte Jesus på et ekstra nådeår som skulle bli tillagt det nådeåret han selv proklamerte i synagogen i Nasaret 3 år tidligere, som følger:

(Luk. 13, 6-9) – «En mann (Jesus!) hadde et fikentre (Israel) plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. 7: Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år (Jesu tjeneste var tre år) har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? 8: Men han (vingårdsmannen) svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året (i engelsk står det, One more year)- til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. 9: Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.»

Vingårdsmannens røst i dette her, står for Jesu apostler som skulle ved sin forkynnelse spa opp jorden og gjødsle fikentreet, Israel, med forkynnelsen om Jesus for å omvende nasjonen slik at den ikke skulle bli ødelagt, hugget ned! Dette ekstra året for å få liv i fikentreet, var de 30 årene med Apostelgjerningene og arbeidet som ble utført av dem – i

praksis å regne som et ekstra nådeår, og som derfor utgjorde omtrent samme kalendertid som Jesu liv på jord, slik det første nådeåret var.

Men dessverre, det nyttet ikke. Israel ville ikke omvende seg (se Apg. 28, 27) – og som konsekvens kom altså landets katastrofale ødeleggelse i år 70 e. Kr. da den romerske stridsøksen hugget det vantro Israel ned, det fruktløse fikentreet. Og slik er deres status hos Gud til denne dag og fortsatt, inntil Gud finner for godt å sende ned Elias slik Jesus sa i Matt. 17, 11. Dette nye kallet til Israel vil komme idet Den store Trengsel starter, slik Åpenbaringen viser. Åp. 11 viser oss Elias og Moses i Israel som profeterer straff og plager.

Vi gjør klokt i å merke oss hva Jesus faktisk sa i sin lignelse, om Israels åndelige og nasjonale status: *«Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden?»*

Jesu ord kan ikke misforstås: Så lenge et gitt jødisk foretak i form av en nasjonal samling i Israels gamle landområder (Palestina) ikke er en ren gruppe Jesus-troende jøder, vil slike oppholde seg der helt imot Guds vilje, altså ulovlig og egenmektig – dette til tross for at FN gav de jødiske sionistene mandatet i 1948 og staten Israel ble proklamert den 14. mai.

Hedningers røst (FN) og Guds røst er to helt forskjellige ting.

Landet er i Guds plan tiltenkt bare for Jesus-troende jøder – og dessuten, landet kan i ettertid av dets ødeleggelse i år 70 ikke bare uten videre inntas, selv om alle skulle ha trodd på Jesus. Nei, de må ny-inviteres av Kristus personlig med et konkret tilbud om å få Kongeriket gitt dem. Med andre ord, Jesus må først ha kommet tilbake. Det er dette vi óg kan se i Sak. 13-14.

Dette tilbudet om å få Kongeriket vil starte opp med de to

profetene i Åp. 11, og de gjenåpner da Den nye Pakt som tilbud til Israel. Se også Matt. 24, 14 – «*Evangeliet om riket skal bli forkynt over hele landet...og så skal enden (på trengselen) komme.*» Dette er feil oversatt i mange bibler, som sier «Bli forkynt over hele jorden». Nei, det blir som under Peters tjeneste: Forkynnelsen og tilbudet om Kongeriket gis kun til jødene.

På den annen side så betyr allikevel ikke deres ulovlige opphold i landet i vår tid at man derfor skal søke å kaste de ut igjen. Absolutt ikke. Dette er nå for sent, for i og med deres ulovlige kapring av landet gjennom mye politisk triksing og under-bordet-fiffel, så vil dermed veien ligge åpen for den falske messias som vil prøve å stjele Jesu plass hos jødene: Antikrist. Denne falske messias er et makabert resultat av jødenes egen ulydighet og vantro imot Jesus i alle århundrer. Nå vil de få det de har bedt om: En annen messias enn Jesus, og det ender med total katastrofe.

Det er nå bare Gud og Kristus som ved sine inngrep kan redde nasjonen og få den på rett kjøl.

Gud vil bruke den kommende trengselstiden i Israel til å rense og bringe fram et nytt Israel, et Jesus-troende Israel som skal tjene under Kristi regjering i Tusenårsriket som kommer.

I Jes. 61, 2 – siste halvdel av verset – finner vi igjen Den store Trengsel, men som av profeten kalles for «En hevners dag fra vår Gud» – og dette er Guds redskap til å rense seg et Israel som blir lydige til Kristus, og som skal bli en velsignelse for hele verden. Se også Esek. 36 om Herren som skal hevne spotten mot Kristi navn fra eksil-jødene.

Det samme kan sies om apostlene som vi leste i Joh. 1, 11 om Jesus – «De kom til sitt eget folk, men deres egne tok ikke imot deres budskap om Jesus.» De tok ikke imot Jesus, selv etter at Gud hadde gitt dem et ekstra nådeår til å omvende

seg.

Denne gang ville ikke Gud strekke det noe lenger, eventuelt tilby et tredje nådeår. Nei, nå gikk det mot Israels ødeleggelse. Fikentreet skulle hugges ned, for frukten uteble – og de skulle jages ut av landet, for «treet» skulle ikke bli stående der og oppta jordsmonnet og utsuge det. Jesu egne ord, og slik gikk det altså. Men jødernes fall ble etterfulgt av en helt ny tidshusholdning gitt verden gjennom Paulus: Husholdningen med Guds nådefrelse, en gave gitt i tro på Kristus uten krav til gjerninger (Ef. 2, 8).

Lignelsen i Luk. 13 om fikentreet bør leses sammen med lignelsen i Matt. 22, 1-14 om «Kongens utsendinger» – særlig versene 6 og 7. Der talte Jesus om sine apostler (utsendinger) som gikk ut for å innby til bryllupsfest, og hvordan disse ble forfulgt og mange ble drept, og sier da om dette:

«Men andre la hånd på hans tjenere, de mishandlet dem og slo dem i hjel. 7: Da ble kongen (Jesus) harm, han sendte ut sine krigshærer (romerne) og drepte disse morderne og satte ild på byen deres (Jerusalem).»

Fra vers 8 og videre, taler lignelsen om den gjenopptatte virksomheten for Kongeriket, som skal finne sted i Den store Trengsel som jeg har nevnt.

Vi må merke oss at den romerske hær ikke egenmektig valgte å ødelegge Israel. Nei, ødeleggelsen kom fordi jødene selv hadde provosert overmakten, og det på en meget farlig og opportunistisk måte. Selv-erklærte falske messiaser framstod og forledet folket til opprør i år 66 e. Kr. og etter fire år ble nasjonen knust, ja på samme kalenderdag (10. september) som da jødene ble tatt til Babylon i år 586 f. Kr. Og Judea, Samaria og Jerusalem ble herjet og massakrert, byen og tempelet ble svidd av i henhold til Jesu profeti – endog tusenvis av jøder tatt i opprøret, ble korsfestet

langs veien fra Jerusalem ned til Cæsarea til skrekk og advarsel. Men det store flertall av krigsfanger (over 17 års alder) ble sendt på skip til Aleksandria og forsøkt solgt som slaver der. Moses forutsa dette i 5. Mos. 28, 68, og Josefus' bok om Den jødiske Krig vitner om detaljer rundt dette. Ødeleggelsen blir karakterisert som selvforskyldt, og romerne var absolutt ikke «Anti-Semitter» – ikke på noen måte.

Tidshusholdningen med Guds frie nådefrelse i Kristus

Etter at vi ser frafallet til Israel (Apg. 28, 27...de ville ikke omvende seg) omkring år 61-62 da Paulus konfronterte dem i Rom, så kan vi i ettertid bare finne tre skriftdeler i Bibelen som taler til og om denne nye nådefrelsen. Disse er Efeserbrevet, Kolosserbrevet og Filemon. De er alle skrevet av Paulus etter at Gud avbrøt kontakten med Israel på grunn av deres endelige definitive vantro mot Kristus som nasjon. Av disse er det de to førstnevnte skriftene som har troslære til menighetens tidshusholdning med fri nåde og der himmelen oppe hos Kristus er selve endemålet for den troende. Dette finnes bare i de to brevene.

Alle andre brev i NT som har troslære, handler om forhold som gjaldt under den tiden da Den nye Pakt ble tilbudt jøder og proselytter, altså tiden med Apostelgjerningene.

Det er Efeserbrevet/Kolosserbrevet som fortsetter den bibelske tidslinjen (alle bibel-teologer og de fleste kristne trossamfunn er enige om dette) der Apostelgjerningene slutter, nemlig omkring år 62 e. Kristus og Paulus er fortsatt i varetekt med lenker i sitt leide husrom i Rom.

Paulus' nye evangelieåpenbaring blir fremsatt som noe Gud hadde holdt hemmelig hos seg selv, siden før han skapte verden, og som først ble gitt Paulus, av alle mennesker. Ef.

3, 1-9 er selve programklæringen omkring dette nye frie evangelium, fulgt opp av Kolosserbrevet. Han navngir det nye evangeliet som blant annet «Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom» – det vil si, dette kunne ikke finnes i tidligere bibelskrifter/åpenbaringer. Det var uransakelig, usporlig og uetterrettelig, ikke ett eneste ord om dette hos noen av bibelens profeter. Det skiller seg helt ut fra hva apostlene forkynte da de holdt på å tilby Israel Den nye Pakt og Jesu gjenkomst for Kongeriket.

I disse to epistlene finner vi ingen ting om noe Kongerike (tusenårsriket) på jord for den troende med Jesus som Kongen. Jesus blir nå heretter omtalt med tittel av Paulus som Hode for hans legeme som er menigheten, og menigheten omtales bare i en-tall heretter. Ingen pakt verken ny eller gammel omtales som noe som gjelder mellom Kristus og den troende, men bare en fri gave i form av nådefrelse uten gjerninger, ingen vanddåp forlanges ei heller dåp i Hellig Ånden, ingen mirakelgaver med tegn, under og helbredelser, ingen nattverd minnestund, og Mose lov finner vi som avskaffet, heller ingen «Jøde først, så greker» for nå har Israel falt bort fra Gud og mistet den retten; ingen helligdager, sabbater eller matregler, og endelig – intet budskap eller forkynnelse om at Jesu gjenkomst skulle regnes som immanent (overhengende, plutselig) slik vi finner i Apostelgjerningene da Den nye Pakt til Israel ble tilbudt dem.

Den troendes frelseshåp er forandret fra og med Efeserbrevet, for nå er det himmelen der oppe hos Kristus (gresk: *epiuranos* – himmelen over himlene) som gjelder, og Kongeriket for Israel er satt på vent inntil jødernes frafallsynd er blitt fullmoden og han sender dem Elias slik nevnt.

Dette er hendelsesforløpet – de store linjene – som vi ser i Det nye Testamente.

Det er ikke for alltid ute med jødene, nei langt ifra!

De har vært ute og spredt for all verden og plaget i snart to tusen år på grunn av fallet da de sa nei til Jesus nasjonalt. Men Gud skal igjen kalle dem opp og utvelge sin nasjon, og dette blir gjennom Den store Trengsel som snart kommer i Israels land. (Dette rammer ikke vanlige nasjoner i verden, men bare indirekte, mest i form av den skrekk og undring som man gripes av når de ser hva Gud gjør for å tukte Israel på plass).

Etter dette fallet i år 62 da Paulus fikk det endelige «nei» fra jødene, den fatale og ultimate fornektelsen fra de elleve synagogene i Rom, fulgt av ødeleggelsen i år 70, fant Gud i sin nåde for godt å utlyse denne nye frelses-perioden for verdens folkeslag (inkludert den individuelle jøde selvsagt – se Ef. 2, 15) ved bare å gi oss alle den frie nåden, en ren gave uten noen pakt-forpliktelse eller lover og bud. Bare renhetsformaningene til Paulus i Efeserne og Kolosserne...moralske og samvittighetsbaserte levereregler som bare følger naturlig av dette at vi tror og elsker Jesus Kristus, slik fortalt oss av vår apostel Paulus.

Det var altså bare Israel som hadde pakter med Gud, og som inneholdt både lønn og straff – og ikke bare lønn, NB. Se Rom. 9, 4-5...dem tilhørte...osv.

Men nå i nådetiden stiger ikke Gud ned for å sjekke opp synden og utdele straffedommer om det går over breddene. Nei, dette er forbeholdt den neste husholdningen som kommer: Tusenårsriket med Jesus på jord som Konge i Jerusalem. Da må nasjoner og deres ledere passe munnen og lære seg å tie og være tilbakeholdne i spørsmål om tro og rettferdighet på jord, ellers vil Kristus begynne å slå med sin jernstav og sin strenge rettferdige styringskraft!

Nå er vi fremdeles inne i den nådetiden som kom med Paulus i år 62, men snart skal dette opphøre, og menigheten tas inn i

det himmelske slik det er lovt i Kol. 3, 1-4 – *vi skal åpenbares med Kristus i herlighet i det himmelske.*

Av Jan Lilleby

Menigheten er definert av Paulus ikke bare som en gruppe troende – men som en *egen separat tidshusholdning* (Ef. 3, 2).

Paulus fikk denne forvaltningen betrodd av Herren idet han konstaterer at Israel var falt fra Gud, for de nektet Kristus som nasjon, og vi leser om bruddet mellom dem og Gud i Apg. 28, 25-28, særlig vers 27 som brysk fastslår – de vil ikke omvende seg så jeg kan få lege dem.

Da kom omsider – år 70 – ødeleggelsen over Israel for deres store ulydighet mot Herren.

Men som nevnt, direkte fulgt av at Paulus fikk seg åpenbart det han kaller 'hemmeligheten' – en husholdning som ikke innebar det samme frelseshåpet som tidligere var presentert for Israel, nemlig Kongeriket i Israel og Jesus som konge. Men det ble heretter himmelen der oppe, der nå Kristus sitter ved sin Fars høyre hånd i herlighet. Ef. 1-3 handler særskilt om dette, og det samme finner vi i Kol. 1-3 – Paulus' lære om det nye frelseshåpet som i tidligere tider og husholdninger hadde vært helt skjult i Gud og ikke kunngjort for noen.

I de fire evangelier og i hele tiden som den påfølgende

historien i Apostelgjerningene vitner om, inkludert de skrifter som ble skrevet i dette tidsintervall, hadde bare Israels frelse for øyet. Deres håp var Kongeriket, læreformen var Den nye Pakt til Israel, og de hadde en tidsfrist til å akseptere budskapet før Gud ville måtte sende sin dom dersom de ikke aksepterte.

Tidsrommet for å oppfylle riktig Mose ord i 5. Mos. 18, 18-19 blir av Jesus definert som 'Ett ekstra nådeår' basert på Jes. 61, 2 – der nådeåret opprinnelig blir definert som den tid da Jesus kom og til hans himmelfart, altså omkring tretti år drøyt. Peter minnet kraftig om dette faktum i talen etter pinsedag i Apg. 3, 22-23 der han taler til Israel om dette. Dersom nasjonen ikke tok imot Jesus, ville det komme en ødelegelsesdom!

Dette nådeåret – som da tilsvarer de omkring tretti årene som Apostelgjerningene rapporterer om – var gitt med tanke på at Jesu drøyt tretti års tilstedeværelse på jord skulle være malen. Det er lignelsen i Luk. 13 som viser oss dette ekstra nådeåret for jødedommen til å motta (eller forkaste) Jesus – og gartnerne som ble satt til å spa opp jordsmonnet rundt det fruktløse fikentreet (Israel), var apostlene. De spadde opp og de gjødslet med budskapet om Den nye Pakt til Israel, der Kongeriket på jord var en stor del av dette.

Men da nasjonen oversatt denne nådefristen gitt dem av Herren og hans apostler, gikk det galt. Da ble de grufulle vyer som Jesus forutså og for hvilke han falt i gråt...over Jerusalem...oppfylt. Romerne kastet opp valler og kringsatte Jerusalem og ødela nasjonen og dens tempel i september år 70, faktisk på samme dag i kalenderen som Nebukadnesar i sin tid hadde gjort da han tok jødene til Babylon, den 10. september. Det var slutt med Kongerikets håp og tusenårsriket. Det ble skjøvet inn i framtiden og satt på vent, og Israel ble spredt for all verden.

Menighetens tid ble så organisert ved Paulus' tjeneste – og

for hvilket apostelen også erklærer om seg selv og denne tjenesten:

*«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – så sant dere har hørt om **husholdningen med den Guds nåde** som er meg gitt for dere.»*

Dermed erklæres også enhver annen bort fra dette domenet. Det var BARE PAULUS som ble satt til å være vår lærefar, ingen andre. Peter hadde bare i oppdrag å gå til jødedommen i den tid da nasjonen fremdeles var intakt i Guds kall som nasjon for ham og satt over folkene, Gal. 2, 7-8. Jesu lære teller ikke som troslære, for han ble bare lærer for jødedommen (Rom. 15, 8).

Gud lar altså all lære og åndelige formaninger kanaliseres gjennom apostelen Paulus' tjeneste for oss hedninger (og jøder, som nå er satt ned på vårt nivå i troen, Ef. 2, 15) – og ikke minst de ting som omhandler bønn og hva vi kan forvente fra Guds side i forhold til våre bønner.

Bønn slik det fremstilles av Paulus

Ef. 1, 15-19: “Derfor, etter at jeg har hørt om deres tro på Herren Jesus, og om deres kjærlighet til alle de hellige, 16: holder jeg ikke opp med å takke Gud for dere når jeg minnes dere i mine bønner. 17: Jeg ber om at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, 18: og gi deres hjerter opplyste øyne, så dere kan forstå hvilket håp han har kalt dere til, hvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige, 19: og hvor overvettes stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft.”

Paulus forteller oss her om sine egne bønner. Hva han ber om og hvorfor han ba slik. Men vi ser at hans hensikt i dette

ikke er (slik f.eks. pinsekarismatikerne påstår) å bli 'fylt av mirakelkraft, så vi kan gjøre Jesu undergjerninger' – men det er å peke på dette nye og den gang i år 62 – ferske frelseshåpet. Hvilket håp som hører menigheten til. Han taler ikke i disse versene om noen mirakelkraft til å få oss til å utføre undergjerninger, men hvilken mirakelkraft som har gjort at vi er gitt håp om himmelen (se vers 3: han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i HIMMELEN i Kristus). Himmelhåpet er målet for virksomheten ved Kristi kraft, demonstrert ved Herrens oppstandelse fra de døde. Vi trenger altså å få våre øyne opplyst åndelig talt, så vi ser klart hvilket stort himmelhåp vi er gitt – og dermed ikke forveksle dette håpet med andre frelseshåp vist i Bibelen, for eksempel håpet gitt Israel, som var håpet om et Kongerike på jord. Menigheten har ikke samme håp som Israel ble tilbudt.

Ef. 3, 13-21 burde vært slått opp på store plakater i alle kirkebygg og menighetslokaler i hele landet:

“ 13: Derfor ber jeg at dere ikke må tape motet på grunn av de trengsler jeg lider for deres skyld. De er jo en ære for dere!

14: Derfor bøyer jeg mine knær for Faderen,

15: han som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden.

16: Jeg ber om at han etter sin herlighets rikdom, ved sin Ånd må gi dere å styrkes med kraft i det indre mennesket,

17: at Kristus må bo ved troen i deres hjerter,

18: for at dere, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, sammen med alle de hellige kan være i stand til å fatte hva bredde og lengde, høyde og dybde her er,

19: og at dere må kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all

kunnskap, så dere kan bli fylt til hele Guds fylde.

20: Men han som kan gjøre mere enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss –

21: ham være æren i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen.”

Mange vil kanskje gripe fatt i vers 20 særlig, slik man dessverre ofte gjør i pinsekarismatiske kretser, og prøver å anvende dette som om det loves oss mirakler og undere, helbredelser osv. – men i disse versene er det viktig å holde seg til sammenhengen: Den kraft som er virksom i oss er Den Hellige Ånd, og han virker som pant og som innsegl – en garanti for at vi eier himmelhåpet på en fast måte. Det er frelsens storhet som er sammenhengen, og mirakler og helbredelser er dermed ikke inne i bildet her, slik det en gang var med Israel under apostlene.

Gud kan gjøre mer enn alt...ja, men han gjør dette innen den åpenbaringsramme som er gitt oss hos Paulus, og ikke utover den rammen! Dersom Paulus i vers 20 mente å tale om ubegrenset med mirakler/tegn/helbredelser, osv. – så ville dette stått i klartekst. Men vi finner ikke tegn, under og helbredelser nevnt i noen av menighetsbrevene. Hovedtyngden av alle Paulus' brev til oss (Efeserne, Kolosserne, og Filemon) taler om selve frelseshåpet og hvordan tjene Gud ved å forkynne dette ut. Det skal tales ut i hht. Ef. 3, 9:

“...å opplyse ALLE om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud...”.

Hittil har jeg bare nevnt hva Paulus ba om – men Paulus formante menigheten til å be. Og da finner vi i Ef. 5, 3-4 – og den første form for bønn vi møter i så måte, er TAKKEBØNN:

“Men hor og all slags urenhet eller pengegriskhet må ikke

engang nevnes blant dere – som det sømmer seg for hellige – og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn!”

Oppfordringen til takkebønn er selvsagt innen den rammen som her framgår – nemlig i stedet for å fare med ondskap i verbal form. La altså vår munn ikke tale møkk, men heller ren takkebønn til Gud Herren! Det må begynne på dette planet, for om man ikke er inne med dette, vil ingen andre bønner kunne hjelpe noen.

Vers 20 gjentar: *“Og ALLTID takker Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn.”*

I forbindelse med den åndelige kamp som beskrives for oss i Ef. 6, sier Paulus:

“Be til enhver tid i Ånden (dette er ikke tungetale-bønn!) med bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige, og be også for meg, at det må bli gitt meg ord når jeg åpner min munn, så jeg med frimodighet kan kunngjøre evangeliets hemmelighet –“ Ef. 6, 19-20.

Her tenkes det på tjenesten med å forkynne Ordet, og ikke nødvendigvis ‘personlige behov’ slik som helbredelse osv. Menigheten har ingen løfter om mirakuløse helbredelser, men vi har et himmelhåp og en tjeneste ved å kunngjøre dette himmelhåpet til alle.

Bønn er så viktig at selv Paulus, vår apostel, ba om forbønn for å kunne tale ut Guds Ord rett.

Men det vi aldri finner hos Paulus, er en ensidig oppfordring til BARE bønn, som om bønn i seg selv er noe magisk. For hva er det hans brev til Timoteus og for øvrig preges av? Jo, intense formaninger, irettesettelser og påpekelse imot vranglære. Bønn skal akkompagnere rett

forkynnelse, og bønn alene kan ikke erstatte rett forkynnelse! Veldig viktig.

Kol. 1, 9-10 og 12 samstemmer med Efeserbrevets lære om bønn – og likeså Kol. 3, 17.

Men vi finner ingen lære om mirakler, helbredelser, tegn, under, demonutdrivelse, tungetale, profeti mv. i noen av menighetsbrevene nevnt. Uteblivelse kan tale like mye, om ikke mer, enn tilstedeværelse. Uteblivelse av disse ting sier oss alt.

Menighetstiden er en tid som ikke har den troende inne i noen paktsform innfor Gud, slik eksempelvis Israel hadde under Moses (Sinai pakten) og Jesus og apostlene (Den nye Pakt til Israel). Det var under disse paktene til Israel, at man finner mirakler, tegn og under.

Menigheten etter den åpenbaring som ble gitt Paulus for oss, har ingen pakt med Gud, men en fri gave, en frelse i tro på Kristus i det himmelske der oppe. Ef. 2, 8.

Våre bønner må være overregulert av dette faktum og ikke ta seg ubibelske veier der vi prøver å trekke til oss dette som Gud bare hadde lovt Israel i sine pakter med dem!

Flere og flere har tatt over seg min undervisning i Bibelen, rett fordelt slik Paulus formaner til i 2. Tim. 2, 15. Både pastorer og legfolk begynner å se at vi i menighetens tid, ikke er under Den nye Pakt - som bare var til Israel. Hva med deg?

Jer. 31, 31; Hebr. 8, 6-10 - «Se dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en NY PAKT MED ISRAELS HUS OG MED JUDAS HUS.»

Siden nå har menigheten blitt «Israels hus og Judas hus»?

Alle Jesu' mirakelløfter i Mark. 16 var bare for de troende som var under Den nye Pakt til Israels hus og Judas hus!

Derfor må all pinsekarismatisk tro og lære være falsklære.

Av Jan Lilleby

'La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.' Kol. 3,2.

Hvilke tanker er det som råder i vårt sinn hva gjelder menighetens frelseshåp, himmelen der oppe hvor Kristus nå sitter ved Guds side i makt og velde?

Noen vil kanskje si:
«Ja, men...det står jo så lite om himmelen og hva som er der, og hvordan det er der – så man kan ikke forvente å ha så mange ideer om denne framtidige tilværelse!»

Og man kan selvsagt forstå slike reaksjoner. Allikevel sier Bibelen at vi skal ha vårt sinn innrettet/vendt mot det som er der oppe. Vi kan ikke komme utenom det.

Så i den anledning ønsker jeg å ta en sightseeing over og gjennom de vyer som da gjør seg gjeldende. For sannelig, vi kommer ikke til ende med himmelens storhet, Guds godhet i Kristus og det som venter der oppe, der framme.

Ingen mennesker i vår tid har sett (bokstavelig talt) himmelen.

Vi må tilbake til vår apostel Paulus' skriv og uttalelser for å finne en som fikk se noe av himmelen...og, sier han selv, han hørte ord som det ikke var ham tillatt å framføre. Gud ba ham å tie om det.

Så det er faktisk bare Bibelen som kan gi oss en anelse om hva himmelen er, hva vi skal gjøre der og hele konseptet ved å være evig i live i det himmelske. For det må jo være godt for noe, ikke sant? Himmelen er altså noe mer enn bare et feriehjem for frelste mennesker. Det er en tilværelse fylt av mening og som har en hensikt utover at man bare er frelst som sådan.

Bibelen har alt gitt oss en pekepinn: Man er frelst bl.a. for å tjene andre. Det er altså ikke gitt i Bibelen at å

være frelst skal være en egotilværelse for 'Jeg Jegesen' – nei, vi vil være i tett samarbeide og tjeneste med Kristus selv, og ta ordre og oppgaver fra ham i det evige himmelske.

Ef. 1, 17-23 er vel program-erklæringen for vår framtid, framfor noen erklæring i Det nye Testamente. Hør bare:

«Jeg ber om at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, 18: og gi deres hjerter opplyste øyne, så dere kan forstå hvilket håp han har kalt dere til, hvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige, 19: og hvor overveldende stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft. 20: Det var denne (kraft) han viste på Kristus da han reiste ham opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen, 21: over all makt og myndighet, over alt velde og herredømme og over hvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende. 22: Alt la han under hans føtter, og gav ham som hode over alle ting til menigheten, 23: som er hans legeme, fylt av ham som fyller alt i alle.»

Bibelen antyder ikke minst at å være oppe i det himmelske, er et liv som er likt det Guds engler har! Og som nettopp sitert fra Paulus, det er Guds vilje at vi må kunne FORSTÅ hvilket håp vi er kalt til. Altså, hva håpet innebærer og hva som skal finne sted der framme og der oppe! Det er riktig at bare nåden frelser oss. Men i nåden ønsker Herren at vi tar til oss rett kunnskap, og himmelen er en av disse ting vi bør ha med i vårt kunnskapsarkiv.

Mark. 12, 25 – der Jesus kommer med en generell og ikke minst tidløs avklaring på det som gjelder for oss troende i forhold til himmelen der oppe hos Gud:

«For når de står opp fra de døde, verken tar de til ekte eller blir gitt til ekte, men de er som englene i himmelen.»

Men selv om Jesus her avklarer (i disputten mellom

fariseerne som trodde på oppstandelsen, og saddukeerne som ikke trodde på dette) – at i det himmelske er man ikke lenger i noen jordisk status hva gjelder våre liv eller våre legemer, – så begynner han ikke å utmale hva vi skal gjøre der, hvordan livet – eller hverdagen – ser ut i himmelen, hvordan omgivelser og natur osv. er anlagt. Og heller ikke resten av Bibelen gir oss noen inngående beskrivelser. Det er overlatt til vår fantasi mer eller mindre. Men vi kan bedre litt på dette ved å søke i Bibelen for der å finne visse nøkkelpunkter.

Bare dette uttrykket fra Jesus (og som gjelder alle tidsaldre og husholdninger) plasserer oss i en overnaturlig og overjordisk himmelsk sammenheng og status, både fysisk og åndelig: Vi blir lik englene. Vi får legemer av himmelsk karakter, uslitelige, evige, all-dimensjonale, og utrustet med en utrolig kraft – idet vi vel og merke hele tiden er underlagt Kristi styre og autoritet.

Bibelen viser at Kristus er over englene, det er han som gir dem ordre og ikke omvendt (Heb. 1, 4).

Engler er ikke bare henvist til himmelen, men Bibelen viser at engler kan vise seg og virke her på jord, såfremt det behager Herren. Det vil ta for mye plass å skulle nevne alle de tilfeller der engler trer inn og hjelper mennesker som tror på Herren.

Paulus lærer at engler er satt til tjeneste for å hjelpe til rette de som tror på Kristus. Det vil si, han lærte dette i forbindelse med den perioden han tjente med å tilby Israel Den nye Pakt i Jesu blod. Og vi ser jo og fra Apostelgjerningene hvordan det artet seg med engler fra himmelen i tjeneste for de troende i den perioden: Peter ble befrikket fra fengsel, lenker falt av ham og fengselsdører åpnet seg og han ble ført fram til Marias hus der de holdt bønn. Peters plutselige oppmøte utenfor deres dør midt i bønnesamlingen, forfjamset henne (tjenestepiken Rode) så mye

at hun glemte å åpne og be ham inn, men løp inn og fortalte at Peter stod utenfor! Apg. 12, 5-11.

Engler opererer i en dimensjon som vi mennesker bare til tider har fått et lite glimt av.

På uforklarlig vis, og helt uvitenskapelig i metodikk – så faller de tunge jernlenkene av Peters hender, fengselsdøren åpner seg uten at nøkler er i bruk...og...enda bedre: Ingen av de tungt bevåpnede romerske vaktene merket hva som foregikk! Englene synes å ikke ha noen begrensninger på hva som er mulig idet de er sendt i tjeneste for Gud og hans troende forsamling.

Og her, kjære med troende, kan jeg bare si at dette er det som må utgjøre et foreløpig hovedpunkt for oss og den framtidige himmel-tilværelse: Vi vil være i tjeneste – både i himmelen og tidvis på jorden, og i kompaniskap med Herrens øvrige engler i de himmelske gjøremål, og i en slik overnaturlig kraft at det nesten ikke er noen mulighet til å finne noen rasjonell forklaring for oss i tiden nå. Vi må bare tro Bibelen på dens ord.

Det finnes en mengde bøker utgitt om både himmel, helvete og evighet, der forskjellige forfattere påstår å ha vært der og med selvsyn opplevd hvordan dette arter seg. Vel, disse forfatterne lyver. Om det er i god tro eller ikke, vet jeg intet om. Men ingen mennesker er av Gud gitt å kunne reise Tur-Retur himmel eller helvete (helvete finnes ikke!) for deretter å gi detaljerte beskrivelser av stedene. Det er nok okkulte krefter som trekker mennesker disponert for slikt, inn i visjoner og transer som er helt ubibelske.

Gud har faktisk bevisst holdt unna, i sitt ord Bibelen, enhver tanke om hvordan det er i himmelen rent samfunnsmessig, geografisk, topografisk, biologisk etc. – rett og slett fordi at dersom vi fikk stort innsyn om disse evige forhold, så ville vi oppleve at å være her nede på

jorden i våre strevsomme liv, ville være utholdelig og smertsoomt. Vi ville utvilsomt synes at livet her nede var et åk og en sølegrøft sammenliknet med himmelens overordentlige herligheter og livsforhold! Gud vil spare oss for slike grusomme påkjenninger, og derfor ba han også Paulus om å holde munn etter at apostelen fikk se det himmelske. Selv sier Paulus, at han ikke visste hvorvidt han var i eller utenfor sitt legeme i det himmelske. Han bare visste at han hadde talt med og sett Kristus i herlighet.

Så altså, vår framtid er blant annet at vi gjøres lik englene...vi får himmelske legemer...noe som i hht. Bibelen innebærer at man vil være i stand til å ferdes både i himmelen og på jorden i den tjeneste som vi skal ha i evigheten.

Jeg er personlig overbevist om at vi ikke mister våre egne personligheter...altså vårt eget 'Jeg' – vi vil vite hvor vi kom fra, jorden og livet her nede, alle vennene og alle opplevelser vi hadde her på jord, alt vi bærer med oss i vår hukommelse...men vi får et himmelsk legeme som er innrettet slik at det takler flere dimensjoner enn bare det regulære jordiske. Og vi blir uten svakheter, sykdom, smerter, tap og savn og alt som forbindes med jordisk strev og møye.

Jesus etter oppstandelsen kunne plutselig bare stå i rommet hos disiplene, ingen dør åpnet seg, men han nærmest 'gikk igjennom veggen' ubemerket, hilste dem og sa '*Fred være med dere*'.

Og allikevel forklarte han dem at han ikke var ånd, men han spiste sammen med dem, han lot tvileren Tomas stikke sin finger inn i sårmerkene i kroppen slik at de skulle skjønne at han var en fysisk person. Akkurat slik vi ser med englene i Bibelen. De kunne spise, de kunne komme og bo hos en troende familie (tenk på Lot i Sodoma, og englene som overnattet hos ham.)

Ja faktisk, engler kan også åpenbare seg i menneskers drømmer...og advare eller trøste dem. Tenkt på Josef og uroen han opplevde i forholdet med Maria og at hun var gravid uten at Josef var inne i bildet på naturlig vis. Og da disse vismennene fra Østen ble forsøkt brukt av den onde Herodes for å lede ham til Jesus-barnet...for å drepe ham...så varslet engler dem om å flykte og komme seg ut av landet uten at Herodes merket det.

Jesus sa, om sin framtidige rolle på jorden der han skal sitte i Jerusalem og tempelet der og styre Israel (og verden gjennom det) – at menneskene skal se Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen. Joh. 1, 52.

Vil frelste kristne som oss, etter å ha blitt tatt inn i det himmelske og blitt gjort lik englene, bli å finne blant disse englene som viser seg over Jesu tron sted i Jerusalem – for hele verden å se?

Jeg tror nok at det vil være en del av tjenesten som frelst i det himmelske. Bibelen gir dekning for at man i et slikt engle-liv vil kunne opptre både i himmelen og på jorden. Dette bestemmes selvsagt av Gud og Kristus, som vi tjener. Vi tjener jo allerede nå Kristus, og slik blir det til evig tid.

Engler i Bibelen har ingen ensporet tilværelse eller tjeneste. Engler kunne brukes til å befordre straff fra Gud over ugudelighet og grovsynd (synd begått med rått overlegg, som f.eks. de homoseksuelle voldtektsutøverne i Sodoma – Bibelens store skrekk eksempel) – eller de kunne befordre velsignelser og hjelp, slik som i tilfellet med Peter og fengselet, noe også Paulus og Silas opplevde i Filippi, der dører i fengselet spratt opp og lenker falt av mens de sang lovsanger til Gud (Apg. 16, 23-27).

Jeg oppfordrer bibelleseren til selv å ta opp dette og finne ut av det...Paulus skrev jo at vi skal ha våre sinn innrettet

og vår oppmerksomhet opptatt med det som er der oppe, himmelen, og IKKE det som er her nede. Han mente ikke at vi skulle bli livsfjerne og fornekte nuets kvaler og stress. Men midt i hverdagsproblematikken og de mange diverse utfordringer vi møter som mennesker i tiden, kan vi la oss prege av å være troende kristne med et himmelsk mål.

Himmelen vil ikke være et pensjonistliv eller noe feriested som sådan.

Allikevel er det en guddommelig fullkommenhet ved det, som ikke lar seg forklare med menneskelige bilder eller ord.

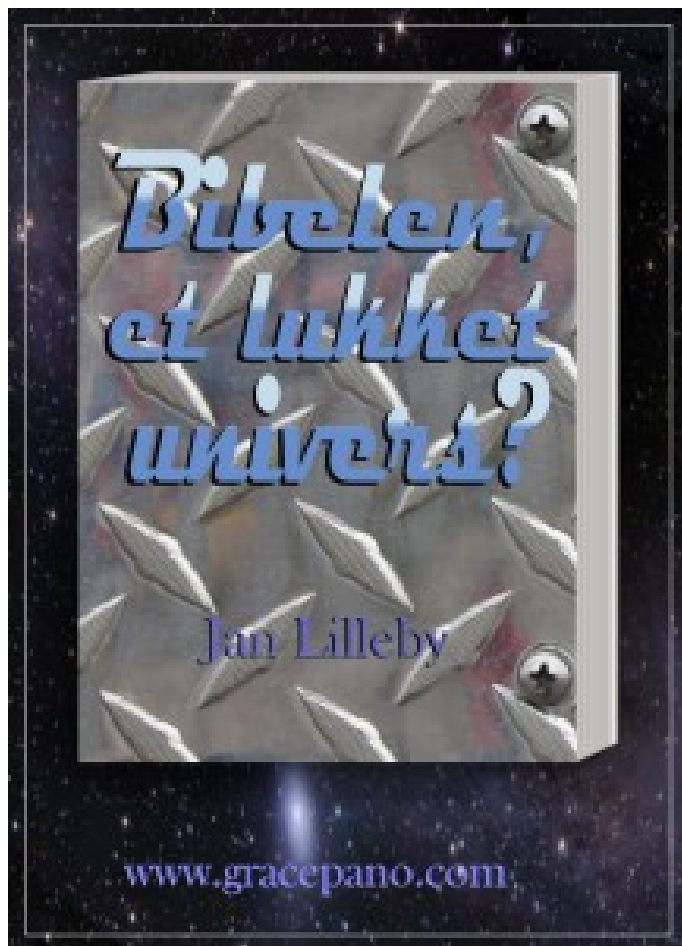
Vi blir ikke, i overgangen til det himmelske liv der oppe, fratatt noe. Nei vi blir gitt noe, og får tillagt en overnaturlig herlighet med Kristus som overgår all forstand og alle menneskelige mål.

Jeg vet ikke om det er hundre prosent riktig, men en bibellærer sa det slik: Satan dro med seg i fallet en tredjedel av Guds engler (dette er et stort antall, umulig å fastslå) og verken Satan eller de falne engler som fulgte ham kan gjenopprettes og bli Guds venner igjen. De er ute for alltid.

Derfor er menigheten, vi troende kristne som tror på Jesus Kristus – gitt å få fylle opp det vakuum som ble igjen etter at disse falne engler ble ekskludert. En artig tanke, og slettes ikke usannsynlig.

La oss se med begeistring og entusiasme fram og opp til Kristus der oppe i det himmelske, og til den dag da vi skal åpenbares med Kristus i det himmelske! (Kol. 3, 1-4).

Jan Lilleby

Bibelen er en skriftsamling oppsamlet gjennom århundrer, ja millennier. Og den er derfor naturlig adressert til flere grupper troende, avhengig av hvilken 'Administrasjon' (tidshusholdning) Gud Allmektig styrte menneskehetens frelse ut i fra.

Man kan altså ikke bare lese Bibelen tvert, og håpe på at det en leser i ethvert kapittel og vers skulle gjelde for en selv. Vi er tvunget til å lese det i lys av hvilken tidshusholdning og i lys av hvilken gruppe troende som til enhver tid omtales.

Hoffmannen fra Etiopia som ble hjulpet av Filip da han var på vei tilbake til Etiopia, og satt og leste i Jesajas bok, er et slående eksempel. Filip, som hørte hoffmannens høytlesing, kom kanskje med Bibelens klart viktigste spørsmål:

«Skjønner du det du leser?» (Apg. 8, 30).

Med andre ord – Bibelen er ikke en bok som har noen egen røst som forklarer innholdet for leseren. Bare slike som før leseren har nøye studert og satt seg inn i bibelsystematikken og bibellogikken, vil være rustet til å forklare innholdet for andre på en forsvarlig måte. I vår tidshusholdning, den med menigheten ut i fra Paulus' åpenbaring i Ef. 3, 1-9 (ang. hemmeligheten), er det ikke gitt at en kan forvente – lik Daniel og Johannes – at Guds engler skal besøke en og legge ut Bibelen for en. Nei, den tiden som vi nå har med den frie nådefrelsen ved tro på Kristus, er slik at Gud allerede har avsluttet sitt ord ved apostelen Paulus, og at ingen ny åpenbaring gis i tiden som nå gjelder (Kol. 1, 25-26). Derfor skal nå Guds Ord forklares av mennesker for mennesker, slik det er gitt i 2. Tim. 2, 2:

«Det du har hørt av meg i mange vitners nærvær, overgi det til trofaste mennesker, som også er i stand til å lære andre.»

Vel, dermed er det nok også fare for at Bibelen kan bli feil forklart, og man kommer i skade for å levere falsk lære i ren uvitenhet og i mangel av riktig bibelsystematikk og logikk. Dette har jo også dessverre skjedd opp gjennom århundrene. Troende i mangel av forståelse av Bibelen som helhet, kommer i skade for å lære fram teser og læremessige konstruksjoner som ikke kan forsvares.

Pastoralbrevene til Paulus gir oss for eksempel den mal at vi ikke kan ha toleranse mot bibellære som ikke er rett. Og allikevel og til tross for dette, finner vi at det finnes kristne som holder seg til økumenikk, og mener at lære ikke er så nøye. Men Paulus skriver at en skal irettesette, korrigere – ja til og med refse i tillegg til å tilrettevise

(peke på rett løsning) – selv om Paulus også satte oss et forbilde om å gi formaning og ren oppbyggelse og trøst. Men vi kan ikke luke bort dette med å 'stå på læren'. Dette blir summen av pastoralbrevene i denne sammenhengen.

Dette skrivet vil omtale i en korrektiv form de forskjellige evangelieformene som møter oss i Det nye Testamente. Det er i hovedsak tre slike distinkte evangelier, og vi finner at en innen kristenheten, helt siden kirkefedrenes tid i etterkant av apostlene, blander sammen særlig to av disse evangelieformene.

De tre evangelietypene i NT har bare to typer som fungerer lovlig i vår tid.

Det ene er det som mange kaller '*Det generelle Evangelium*' også av enkelte kalt for 'Skaper evangeliet' basert på Rom. 2, 14-16. Det andre evangelium som gir verden frelse ved tro, er det som ble gitt oss ved Guds åpenbaring til Paulus, og som han kalte for 'Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom' (Ef. 3, 8-9). Først gir jeg en enkel omtale av dem, og deretter tar jeg en nøyere gjennomgang.

DET GENERELLE EVANGELIUM / SKAPER EVANGELIET.

Dette viser til Paulus' belæring om den uvitende hedning, en klassifisering og definering av alle mennesker på jord som i deres egenskap av total uvitenhet om Gud, Jesus, Den Hellige Ånd, Bibelens historier og evangelier for øvrig, ikke kan stå ansvarlige. Gud holder bare den ansvarlig til fortapelse som har avvist hans Ord eller han som person. I tilfelle med Det generelle Evangelium/Skaper evangeliet, så gjelder det selvsagt Gud som person – ofte oppfattet av uvitende hedninger som 'Rettferdigheten' (Apg. 28, 4) eller bare 'En ukjent Gud' (Apg. 17, 23) og som ble dyrket av atenere slik det sistnevnte bibelverset angir.

I dette evangelium finner vi bare den søkende som famler

uten å vite annet enn at han søker etter han som har skapt alt. Personlig foretrekker jeg derfor å kalle det for 'Skaper evangeliet' – man har latt seg imponere av skaperverket, og leter derfor etter han som står bak dette enorme verket. Paulus skrev:

«For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har vært synlig fra verdens skapelse av. Det kjennes av hans gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning.» (Rom. 1, 20).

Rom. 2, 14-16 peker ut skaper-evangeliets betingelser:

«For når hedninger, som ikke har loven (Mose lov), av naturen gjør det loven byder, da er disse seg selv en lov. 15: De viser (ved gjerninger) at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem – 16: på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene, etter mitt evangelium ved Jesus Kristus.»

Altså, de skal bedømmes ut fra hva gjelder Guds Sønn, Jesus, og hans verk – selv om disse undertiden ikke kjenner til verken Gud eller hans Sønn. De forsvares hvis de har god samvittighet!

Apostelen viser oss også i Apg. 14, 15-17 Guds sinnelag og barmhjertighet med slike som ikke kjenner Gud. Han forklarer for Zevs dyrkerne i Lystra at Gud som skapte himmelen og jorden og havet og alt som er i dem, hadde latt hedninger vandre sine egne veier (mens Israel vandret på Herrens veier), men dette til tross: Gud gjorde godt mot dem og viste stor omsorg selv om de altså ikke hadde blitt gjort kjent med Gud slik vi lærer at Israel ble. Altså, mennesker til enhver tid – når de ikke har fått høre om Gud og Kristus, dømmes av deres samvittighet, i det de går fortapt om den er dårlig, eller blir frelst hvis den er god. Dermed

lærer vi at mennesket umulig kan gå fortapt for frelsen av bare ren uvitenhet. Dette understreker hvor barmhjertig Gud er i sin natur. Han jakter altså ikke på syndere, så han kunne dømme dem fortapt.

Av dette kan vi se at mennesker under Mose lov, Israel den gang, og disse som faller under kategori 'Uvitende hedninger' – begge må/måtte vise deres stilling innfor Gud gjennom gjerninger. Og selv om vi fikk Paulus' nådeevangelium med fri frelse ved tro, så må vår tids helt uvitende menneskegrupper vise sin oppriktige søken etter Gud ved gjerninger, mere enn tro! Slik er det bare. Der Bibelen ikke har noen egen talende røst, der kommer Skaper-evangeliet inn, og gjennom prakten i skaperverket taler han til den uvitende om seg selv...riktignok som ukjent for disse, men det er allikevel Gud som taler.

Dette såkalte 'Skaper-evangeliet' er ikke noe vi skal systematisk forkynne i møte med folk. Det forkynner egentlig seg selv for de det måtte gjelde. Selv om mange liker å peke på skaperverket sammen med dette at man også forkynner Paulus' nådeevangelium om Kristus, så er det det sistnevnte som må gå foran. Vi skal forkynne det som først ble betrodd Paulus for oss, '*Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom*'. Det ble gjort effektivt etter Apostelgjerningenes tid, cirka år 62 e. Kr. – se Apg. 28, 25-28 hvor vi finner at Israel falt fra Gud og Paulus av den grunn leser dem dommen fra Jes. 6. De falt fra Gud som nasjon i vantro.

EVANGELIET OM KONGERIKET LOVT FEDRENE.

Dette evangelium er det evangelium som inneholdt «*Det Gud hadde lovt jødernes forfedre*» (Apg. 13, 32), løfte om et kongerike på jord med deres profeterste Messias-konge, Jesus Kristus. Det er dette evangelium vi leser om i Matteus, Markus, Lukas, Johannes og i Apostelgjerningene, samt i alle brever skrevet i det tidsrom som sistnevnte forteller fra,

år 32 til 62 e. Kr.

Denne tidsperioden på totalt drøyt 33 år var det bare Israel som ble tilbudt dette evangelium. Det var lovt fedrene (Abraham, Isak og Jakob og de stamfedre som fulgte) – og hedninger i verden var ikke med i disse løfter. Bare de få proselytter kunne ta del i det sammen med Israel. Vi vanlige rå hedninger hadde intet slikt tilbud regulært – nei, vi var utestengte slik Ef. 2, 12 lærer:

«Kom i hu at dere (hedninger, unntatt proselytter) på den tid var uten Kristus, utestengt fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte. Dere var uten (Israels) håp og uten (Israels) Gud i verden.»

Paktene som Paulus her henviser til, var Sinai-pakten med Mose lov, samt Den nye Pakt i Jesu blod for Israel. Det var satt opp (av Gud ved loven) et gjerde, en skillevegg, som av Paulus kaltes 'Fiendskapet' mellom jøde og hedning slik vi ser i Ef. 2, 15. Men ved nådeevangeliets komme, ble denne berømmelige skillevegg revet ned, og troende i alle etniske grupper har nå fri adgang og man har ikke lenger Israel som en nasjon 'Satt over folkeslagene' (J.fr. 2. Mos. 19, 5-6).

Men i tiden beskrevet i Apostelgjerningene ble bare 'Evangeliet om løftet gitt Israels fedre' – Den nye Pakt – forkynt for Israel og deres proselytter, slik som Apg. 13, 32 angir. Peter talte til Israel innen landets naturlige grenser, mens Paulus siden ble sendt ut utenfor Israel i provinsene, til jødene i Romerriket (Gal. 2, 7-8).

Ideen om at Den nye Pakt mellom Gud og Israel, i Jesu offerblod (Luk. 22, 20) skulle være for andre enn Israel, er helt og fullt falsk. Den nye Pakt ble bare tilbudt Israel og proselytter i den periode på tretti år som framgår av Apostelgjerningene. Hebr. 8 og 9 kapitler bekrefter dette – der Paulus tar utgangspunkt i Jer. 31, 31 – om Guds løfte om en ny pakt som skulle erstatte/oppjustere den med Mose lov som blir stemplet av apostelen som dårlig og mangelfull.

Hebr. 9, 15 sier klart at denne nye pakten i Jesu blod bare ble gitt for de som først hadde vært under den forrige. Den saken er udiskutabel.

Teologene i alle århundrer, både de i katolisismen samt de i lutherdommen og alle øvrige grupper i kristenheten, har tatt grundig feil i dette spørsmål. Det er også derfor at en i lesing av Bibelen generelt, finner svært så mange grove feil i dens oversettelse – feil som avspeiler at de ikke har forstått å skille disse tre evangelietypene fra hverandre, men blandet det hele sammen til en åndelig lapskaus – helt ubibelsk.

Det er slik blanding av Det nye Testaments evangelietyper som er blitt 'Alle sekters Mor'. Man har ikke maktet å etterkomme Paulus' nye evangelie-åpenbaring som kunngjøres fra og med (i bibelhistorisk tid) Efeserbrevet skrevet i år 62 e. Kr. like etter det fall som Israel opplevde og som vi leser om i Apg. 28, 25-28 – nasjonen ville ikke omvende seg (v. 27) slik at Herren kunne lege landet. Paulus var den som uttalte denne dommen fra Jes. 6 mot jødedommens vantro. Jesus brukte også i sin jordiske tjeneste det samme kapittel 6 til å refse de vantro jøder.

Hele Det nye Testamente, unntatt Paulus' tre epistler til menighetens tid, er fortellingen om hvordan Den nye Pakt i Jesu blod ble tilbudt Israel for aksept, slik at løftet om et kongerike i Israel kunne bli virkeliggjort.

De epistlene er: Efeserne, Kolosserne, og Filemon.

Disse er de eneste skrifter i Bibelen der vi ikke finner noe tilbud til Israel om det lovte kongeriket på jord, eller lære om Den nye Pakt til dem. I de tre nevnte epistlene læres kun om den frie nådefrelsen ved tro på Kristus, basert på hva Gud åpenbarte Paulus i det han kalte for '*Hemmeligheten*' Ef. 3, 1-9.

Til kontrast, '*Skaper evangeliet*' slik selve skaperverket

utgjør forkynnelsen av, trenger ikke noen menneskelig røst. Men de to andre evangelietyperne i NT trenger det. Guds kongerike tilbudt Israel i tiden med apostlene, hadde sin tid og gjaldt bare for Israel, og apostlene gav stemme til dette evangeliet og Israel takket dessverre nei. Ved Israels fall, åpenbarte så Gud et nytt – tredje – evangelium: Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom – altså det vi kaller den frie nådefrelsen og som har himmelen der oppe hos Kristus som håp, ikke jorden her nede (Kol. 3, 1-4).

EVANGELIET OM KRISTI URANSAKELIGE RIKDOM.

Dette er det evangelium som gjelder i vår tid. Det har intet å gjøre med det som ble forkynt i tiden vi leser om i Apostelgjerningene (år 32 til 62 e. Kr.), men ble gitt Paulus ved at Kristus åpenbarte seg for ham og gav ham å organisere en ny tidshusholdning: Husholdningen med Guds frie nådefrelse.

Ef. 3, 1-9 er selve proklamasjonen av denne nye frelses æra:

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – 2: så sant dere har hørt om husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere. 3: Ved åpenbaring har han kunngjort for meg hemmeligheten, slik jeg ovenfor (kap. 1 og 2) har skrevet med få ord. 4: Når dere leser det, vil dere kjenne min innsikt i Kristi hemmelighet. 5: Den var ikke i tidligere tidsaldre gjort kjent for menneskenes barn slik som den nå er blitt åpenbaret for hans hellige apostler og profeter ved Ånden: 6. At hedningene er blitt medarvinger, de hører med til legemet og de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet. 7: For dette evangelium er jeg (nå, ikke før) blitt tjener i kraft av den Guds nådes gave som er gitt meg ved virksomheten av hans kraft. 8: Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynde hedningene

evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, 9: Og å opplyse alle om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, han som skapte alt ved Jesus Kristus.»

Så vil jeg ta for meg de to talte evangelietyperne, det om kongeriket og det om den frie nåden, og forklare dem i en mer detaljert og logisk sammenheng. alt.

Slik de forefinnes i Det nye Testamente og hvordan det har seg med disse – nemlig at vi ikke må falle i den tabben å blande disse sammen. Sammenblanding vil gi forvirring og uvisshet i hva som gjelder menigheten, og hva som gjelder Israel. Disse to størrelser må holdes atskilt, slik og Skriften gjør med dem.

EVANGELIET OM LØFTET GITT TIL ISRAELS FORFEDRE OM KONGERIKET I ISRAEL

Nærmere forklaring og redegjørelse.

Kongerikets evangelium – Den nye Pakt til Israel, finnes i de følgende bibeldelene:

Matteus, Markus, Lukas og Johannes evangelier.

Apostelgjerningene.

Romerbrevet, Korinterbrevene, Galaterbrevet, Tessalonikerbrevene, Filipperbrevet, 1. og 2. Timoteus, Titusbrevet, Hebreerbrevet, Jakobs brev, 1. og 2. Peters brev,

1., 2. og 3. Johannes brev, Judas brev og Åpenbaringen.

I disse skriftene finner vi bare Jesus og apostlenes tilbud til Israel om å få det lovte Guds Kongerike etablert i landet, ved at alle jødene først skulle omvende seg og ta vanndåpen (Apg. 2, 38).

Peter og de elleve ble befalt å gå til Israels land innen dets grenser, men siden kalte Herren en ny apostel, Paulus,

som ble sendt til jødene utenfor Israels land (Gal. 2, 7-8). Det er også tydelig i Apostelgjerningene at disse to lederapostlene fikk i oppdrag å tilby kongerikets opprettelse for Israel, og de har derfor blitt hovedpersoner i Apostelgjerningene. Lukas skrev denne bibeldelen for å nedtegne hvordan forkynnelsen av Den nye Pakt i Jesu blod forløp, fra år 32 fram til 62 da vi finner Paulus i Rom i sin ankesak innfor Nero.

Tilbudet om kongeriket var en privatsak mellom Kristus og Israel – og hedninger i denne tiden kunne bare finnes som en liten minoritet hos dem, kalt proselytter. Paulus kalte dem bare for grekere. Både de få med Peters besøk i Kornelius' hus (Apg. 10ff) og siden disse som Paulus møtte på sine reiser (Rom. 11, 11) var kun proselytter og ble brukt bare i begrenset omfang. De hos Paulus kunne bare blitt tatt inn dersom en vantro jøde først var avkuttet fra Israel ved sin vantro. Bare Paulus brukte proselyttene som et brekkjern, for å få jødene omvendt.

Vi ser av læreinnholdet i de opplistede skriftene, at det kun er snakk om Israels omvendelse slik at de ved dette kunne få Kongeriket ved Jesu snare immanente komme i aposteltiden. Men Gud brøt med Israel helt, slik vi ser i Apg. 28, 25-28. De ville ikke omvende seg, og dermed var deres nasjonale fall et faktum.

Vokabularet til de to lederapostlene Peter og Paulus, er helt tydelig på det faktum at de begge bare adresserte Israel ved å tilby *'Evangeliet om løftet gitt til Israels fedre om kongeriket i Israel'*:

Peter i Apg. 2, 36: *«Så skal da hele Israels folk vite for visst at Gud har gjort ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som dere korsfestet.»*

Paulus i Apg. 13, 16-17: *«Israelittiske menn og dere (proselytter) som frykter Gud! 17: Israels Gud, dette folks*

Gud, utvalgte våre fedre...»

Paulus i Apg. 13, 32 – om hvilket evangelium han forkynte:
«Og vi forkynner dere evangeliet om det løfte som ble gitt til fedrene...».

Altså, evangeliet om det lovte Kongeriket i Israel, dithen at Gud skulle sende Jesus tilbake så snart Israel hadde omvendt seg og tatt vanndåpen.

For deg som eventuelt ønsker mer detaljert forklaring av disse bibelfakta, så kan du laste ned gratis min bok *«Paulus – den eneste apostel Gud sendte til oss hedninger»*. Du finner den kategorisert i venstre marg her på nettsiden.

Men hele denne virksomheten med apostlenes tilbud til Israel om det lovte kongeriket, opphørte i år 62 ved Israels fall slik vi leste i Apg. 28.

Da ble Paulus gitt oppgaven å komme til hele verden med et nytt evangelium.

EVANGELIET OM KRISTI URANSAKELIGE RIKDOM

Nærmere forklaring og redegjørelse.
Guds frie nådeevangelium – en gave til verden,
finnes i de følgende bibelskriftene:

[Efeserbrevet](#)
[Kolosserbrevet](#)
[Filemon \(ikke troslære\)](#)

Endelig er vi kommet til det evangelium som gjelder for den tiden som nå er, tiden med menigheten, Kristi legeme, også kalt 'Ett nytt menneske' (Ef. 2, 15).

Det unike med vår tidshusholdning, er at vi finner Gud som en som nå handler med alle Kristus-troende på lik linje, og

vi finner derfor ingen prioritering av jødedommen slik det var i tiden med Apostelgjerningene, år 32 til 62. Som nevnt, Israel falt fra Gud slik vi lærer av Apg. 28, 25-28...de ville ikke omvende seg (v. 27) slik at Herren kunne lege landet fra dets frafall.

Guds krav til Israel var at de alle skulle omvende seg – og det var siste sjanse for dem da Paulus var i Rom og møtte lederne for de elleve synagogene der, og han måtte tilslutt sitere dem dommen fra Jes. 6 om den vantro og blindhet de hadde latt seg gripe av. Og dermed brøt Gud helt med Israel og de falt ifra ham og ble sendt inn i den ødeleggelsen som var profetert over den ulydige nasjonen.

I hele perioden med Apostelgjerningene fra år 32 til 62 var det alltid 'Jøde først, så greker' (Rom. 1, 16). Israel var Guds utvalgte og segregerte nasjon og folk, og alle andre måtte via deres Gud og deres tro og velsignelser, for selv å bli velsignet. Dette var Guds ordning med menneskeheten den gang.

Men fra og med Efeserbrevets skriving (og Kolosserne) i år 62, finner vi ikke lenger noe 'Jøde først, så greker' men tvert om: Han gjorde de to til ett nytt menneske ved tro på Kristus, gjerdets skillevegg var borte og revet, og alle folk på jord stilte nå likt i troen (Ef. 2, 14-15; Kol. 3, 11). Det var helt slutt på all proselytt-virksomhet, vi ble medarvinger i stedet!

Siden det nå ble slik, ved Paulus' tjeneste til oss hedninger at vi var gitt en fri gave av Gud i tro på Kristus, har han nå ikke inngått noen form for pakt med menigheten – slik han en gang gjorde da han tilbød Israel Den nye Pakt i Jesu blod.

Nei, vi har bokstavelig talt fått en fri gave – en nåde av Gud:

«Han oppvakte oss med ham (Kristus) og satte oss med ham i

himmelen, i Kristus Jesus. 7: for at han i de kommende tider kunne vise sin nådes overveldende rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus. 8: For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.» (Ef. 2, 6-8).

I denne nye nådestilling hos Gud, er det ikke behov for pakts-avtaler slik det var mellom Gud og Israel. Alt som forlanges i vår tid, er ren tro på Jesus Kristus som frelser og Guds Sønn. Vi er nå å betrakte som medarvinger til Kristus direkte:

«...(vår trosstatus etter Israels fall) – At hedningene er medarvinger, de hører med til legemet og de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet.» (Ef. 3, 6).

Da vi bare kunne bli proselytter hos Israel (slik det var i hele tiden med Apostelgjerningene) kunne vi bare være medarvinger MED Israel, men nå i nådetroen, er vi medarvinger MED Kristus direkte. Hvilken himmelvid forskjell!

Israel var lovt et kongerike på jord, men vi er lovt himmelen der oppe!

HVILKE KONSEKVENSER GIR FORSKJELLEN PÅ EVANGELIENE?

Dersom det Gud har forordnet og lovt oss, menigheten, ut i fra Paulus' troslære til oss hadde vært helt likt med dette som Gud lovte apostlene og deres forsamlinger da de tilbød kongeriket og Den nye Pakt, da hadde det ikke vært noen store problemer.

Men det viser seg helt tydelig når vi jamfører det budskap de gikk til Israel med, å skulle få kongeriket i Israel ved omvendelse til Kristus, og det som siden ble etablert gjennom Paulus idet vi finner Israels fall i Apg. 28, 25-28. Det er vesensforskjell så stor at forholdene blir helt

ulike.

Til sine apostler for Den nye Pakt til Israel, lovte Kristus at de skulle følges av mirakel-tegn, helbredelser og store under.

Mark. 16, 17-18 er tydelig: «Og disse tegn skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde ånder. De skal tale med tunger. 18: De skal ta slanger i hendene, og om de drikker dødelig gift, skal det ikke skade dem. På syke skal de legge sine hender, og de skal bli helbredet.»

Men slike løfter gav Jesus bare til det messianske troende Israel – for bare disse hadde fått løfter fra Gud om en ny pakt (Jer. 31, 31-34; Hebr. 8-9 kap.).

Med andre ord, Jesu løfter om spesiell mirakelkraft osv. til apostlene, var kun i rammen av Den nye Pakt til Israel, en pakt – sier Paulus, som vi hedninger var utestengt fra i alminnelighet. Bare den begrensede gruppen proselytter kunne dele slik kraft og mirakelløfter med Israel. Proselyttene levde på de velsignelsene som Gud hadde lagt over det troende Israel, når de tok imot Den nye Pakt tilbudt dem ved tro på Jesus. Dette var en segregert og helt privat sak mellom Kristus og det troende Israel. Det ble aldri tilbudt verden!

Hebr. 9, 15 sier tydelig at for å få komme inn under Den nye Pakt, måtte man først ha vært under den forrige, som var Mose lov og bud. Men om oss hedninger lærte Paulus i Rom. 2, 14 – at vi hedninger ikke hadde loven!

Da forstår vi fort at menigheten i vår tid, siden Israels fall i år 62 da Paulus var i Rom, ikke kan ta til seg de løfter som Gud gav apostlene for kongerikets opprettelse. Menigheten er jo ikke Israel, men består av individer fra hele verden, og Israel er siden fallet i Apg. 28, 25-28 nå bare én av nasjonene og er regnet sammen med oss andre. Derfor Ef. 2, 15 og at jøde og hedning er satt likt, og

skillet tatt bort. Se også Kol. 3, 11!

Miraklene og underne som Jesus lovte apostlene var knyttet opp mot Den nye Pakt. Gud gjorde mirakler bare for sitt paktsfolk og aldri drev han og strødde ut tegn og under i hele verden.

Men som nevnt, menigheten har ingen slik pakt med Gud, vi har i stedet fått en ren fri gave – ved tro alene uten paktskrav.

Tar vi for oss andre ting som hørte til Den nye Pakt til Israel, så kan jeg legge kort til at verken vanddåp, åndsdaap for kraft til å utføre mirakler osv., nattverd, eller syndsbekjennelse offentlig eller mellom troende, kan overføres til menighetens husholdning. Paulus lærer bare én dåp i den tid som nå er, og det er dåpen til Kristi død, en omskjærelse som ikke er gjort med hender. Denne dåp er en tilregnet dåp som bare Gud kan stå for i det vi kommer til tro (Ef. 4, 5).

I og med at menighetens tid ikke kan ta over seg det Gud bare lovte Israel i Den nye Pakt, så har vi heller ingen overnaturlige mirakelgaver slik apostlene hadde.

Kristenheten har totalt sviktet Paulus' troslære, for man har ikke maktet å holde et tydelig skille på disse ting slik 2. Tim. 2, 15 oppfordrer oss til. Rett inndeling av Ordet er helt nødvendig for at man skal kunne forstå det man leser, og sette det inn i rett sammenheng.

Bibelen vil forbli et pansret og tett lukket univers, dersom vi unnlater å få med oss riktig inndeling av den.

Visse sekter og bevegelser vektlegger på en unaturlig måte alt som har med mirakler, tegn og under å gjøre. Men innser ikke at det er umulig å stjele til seg de tegn og mirakler Gud bare hadde gitt det troende Israel på apostlenes tid, i Den nye Pakt til dem.

Ef. 1, 3: